

Darai Lajos (Kápolnásnyék):
Teremtő időtermészet
Kritika

Jelmondatok:

A szükségképpeniséggel párosult valószínű okoskodás mentén haladunk.

Az egész az egy, és ez az egy az Isten.

A kiindulási egy csak létezik, létezik végtelen időktől végtelen időkig.

A jelent csak akkor láthatjuk, ha az mi magunk vagyunk.

A gondolat világa magyarázat magunkról, a világ gondolata a mindenségről.

Ha a tévedést milliárdokkal többen követik, mint az igazságot, attól még tévedés marad.

Ez a tudás ezer év múlva sem lesz korszerűtlen, mert évmilliárdok óta korszerű.

1. Bevezetés

1.1. Időgondolat és idővilág

Az emberi beszéd az ember gondolkodásának kifejező közege, amelybe mindenki beleszületik és elsajátítja, eltanulva a többi beszélő embertől. E gondolkodást a hallott beszéd mondandójának megértésén kívül az emberi élettevékenységben látott minták, gesztusok, cselekvési formák és egyéb jelek jelentéseinek, jelentés-összefüggéseinek használata befolyásolja. Végül aztán a beszélt és írott nyelv a felnőtt ember alkotó kifejezőmódjává, tevékenysége szellemi alapjává válik.

Ezzel lehetővé és gyakorlattá lesz az emberi tapasztalatok, a tudás felhalmozása, az egyéb formák mellett a tudományos tudás pontosítása, illetve ellenőrzése, bővítése. Az őskori sajátos tudásteljesítés után, az ókor utolsó ezer évétől kezdve, a középkoron és az újkoron keresztül, a legújabb kori napjainkig az emberi tudás két fő szempont szerint különült el: *Egyrészt* a megismerési módokat tekintve, *másrészt* a tudás tárgyait tekintve. *Előbbi* jelenti a vallás, a művészet, a filozófia és a tudomány megismerési formáit, *utóbbi* pedig az ember, a társadalom és a természet főként tudományos megismerésének eredményeit.

A társadalomtudomány kevésbé kötődik tárgyához, mint a természettudomány. A természettudomány létét az emberi tapasztalatszerzés korlátai módszeres túlhaladási törekvése adja. És ez vonatkozik nemcsak az élettelen és az élő természet tudományára, hanem az ember természettudományos vizsgálatára is. A társadalomnak a tudományos megközelítése ellenben nem a megismerési korlátokra teszi a hangsúlyt, hanem az elérendő eredményre, a célkitűzésre. A természettudomány korlátait érzékelő szervezetünk szűkös befogadó képessége, és az a tény adja, hogy az ember érzékszervekkel van nyitva a világra. A társadalomtudomány korlátja viszont az a tény, hogy ugyanolyan jellegű termékekkel szolgál, mint amelyeket vizsgál.

Különösebben egyik tudományfajta képviselői sem veszik figyelembe e korlátozásokat. E mulasztásnak eddig a természettudományokban sokkal kevésbé káros következményei voltak, mint amilyen óriásiak következhetnek belőle a jövőben. E hiba a társadalomtudományt viszont eddig egyenesen megfosztotta attól, hogy klasszikus alakját elérje. A korlát legyőzése a természettudományokban ugyanis – első látásra – csupán a megismerő apparátus kiterjesztését, hatókörének megnövelését igényli, amit el lehet érni új, szélesebb látómezőjű műszerek beállításával és az ember logikai és matematikai apparátusának felhasználásával egyaránt. Nem különbözik ettől lényegileg az a legmodernebb természettudományos gyakorlat sem, amikor a megismerési és célkitűzési tartományokat elméleti eszközökkel tágítják.

Ezzel a felfogással azonban a természetet csak az ember szempontjából ismerhetjük meg. Ez egyaránt jelenti a korábbi megismerési módok folytatását és az ember által alkalmazott természetfelhasználás szempontjait. A természet azonban ettől az emberi elmélettől és gyakorlattól veszélyeztetetté válik, mintegy az ember feléli az így elsajátított természetet. A természet olyan megközelítésére van tehát szükség, amely a természetet csupán önmagában tekinti és kezeli, mindenféle emberi felhasználási szempont nélkül. A társadalomtudomány pedig nem a társadalom testét vagy a társadalmat alkotó ember pszichéjét vizsgálja, hanem az embernek a világról, önmagáról, és embertársairól, azaz többi emberről alkotott véleményét, értékelését. S végeredményben a társadalomtudós maga is csupán egy-egy meghatározott témáról szóló újabb véleménnyel, értékeléssel tud szolgálni. Azaz a társadalomtudomány vélekedésekről szóló vélekedés.

Az emberi megismerés elméleti jellege módszertanilag képes egyesíteni a természet- és társadalomtudományokat, mert a világról való érzékelésünket s az azt végtelenül kitérítő természettudomány elméleti teljesítményét ugyanaz az emberi elme hozza létre, mint az önmagáról és a többiekéről szóló elméletet. Az egységes módszertannak azonban így egységes lesz a vizsgálati területe is, azaz megszűnik a természet és társadalom eddigi elkülönülése. Mégpedig olyanformán, hogy a természet, az ember és a társadalom evolúciósan optimalizált létrejötté, illetve kialakítása, valamint fennmaradása, illetve fenntartása különböző világok alakjában felfogott, illetve megjelenített lesz a tudományosan gondolkodó ember részéről. A létmódbeli különbség eltűnik a tárgyiség és a gondolatiság között, mert a gondolatban újraformázott világ a tér és energia nélküli, azaz szellemi szinten lesz vizsgált.

E szellemi szinten pedig mind a természeti, tárgyi, mind a gondolati világnak csupán időbeli mozgása, illetve kiterjedése van. És a gondoltsággal, a figyelem ráirányításával együtt jár az a kitérítettség, ami lehetővé teszi a létezés megragadását, s egyben azonosítja a gondolatot és a gondolatot. Vagyis tehát ekkor az idő útjába állunk, a gondolt időterjedési vonalat keresztezve valamely ponton, és az időforrás mozgását szemléljük gondolatban. Az időponti világ mindig azonos lesz önmagával, akárhol állunk bele, akár a vélt kezdőpontnál, amely a világmindenség széle lenne, akár a jelenpontnál, amely pedig a mostani világpillanat kezdete. Ez az időponti világ minden irányban terjedhet az elgondolás szerint, ám mivel egy pontból indul a terjedése, az időpontokból álló időszálak távolodnak egymástól. S ha az időszál világ a mi világunk, akkor az időszálak között lévő tartomány nem az.

Az időszál kiterjedésével együtt elinduló időforrás mozgása így szintén az időszálak világában történhet, folytonosan és hatványozottan megsokszorozva az időszál világot. S ahogy az időszál mozgáson lehet ellentétes irányú mozgás, úgy e mozgássor ellentéte a rá síkban merőleges mozgás lesz. Ezzel kiderült, hogy az időforrás valójában két ellentétes irányban mozoghat csupán. Az időpont mindenirányú terjedése és az időforrás kétirányú haladása bonyolult, de elgondolható viszonylatokban teremti meg a világot. Jobbos és balos bőségszaru formában, ahol a világ egyre bonyolultabb berendezését e két időbugyor sorozat önmagába visszatérve végzi.

1.2. A teremtés titkai

Ezzel a gondolkodással a kérdésre, hogy miként alakult ki az általunk ismert világegyetem, lehet, a valósághoz jobban közelítő és a teremtésről kialakult képtől eltérő választ adhatunk. A világegyetem kiindulása csakis valamilyen önálló dinamikával bíró valami lehet, ami nem anyag vagy energia jellegű, mert e kategória sokkal integráltabb rendszer, minthogy kiindulás lehessen. A világon egyetlen dinamikus, azaz szellem szerűen autonóm (isteni) dolgot ismerünk, az időt, amely nélkül megszűnnek a világ folyamatai, cselekményei, mivel a belelátott idő nélkül az anyag vagy az energia is megszűnik létezni. Viszont az idő, mint szellemszerűség önmagában is megáll, elképzelhető az az állapot, amikor a világnak az időn kívül nincs más építőeleme, s az idő működési elveinek megértése egyben a világ megértése. Már az őselemek filozófiája erről szólhatott annakidején. Platón is hangsúlyozta, hogy a Víz őselem növekvő gömbje nem keverendő össze a patak vagy a tenger vizével.

Ezt írja: „...azt gondolta ki tehát, hogy mozgó képmását alkotja meg az örökkévalóságnak, és berendezve az eget, ezzel megalkotja az egységben megmaradó örökkévalóság szám szerint tovahaladó örök képmását, amelynek mi az idő nevet adtuk.”⁴⁶⁰ „S átvevén a halandó lény halhatatlan kezdetét, az ő alkotójuk mintájára a tűznek, földnek, víznek és levegőnek részeit a világtól kölcsönkérve⁴⁶¹ ... egygyé illesztették össze...” „...a látható s egyáltalán érzékelhető keletkezett világnak befogadó anyagát se földnek, se légnek, se tűznek, se víznek ne nevezzük, se semminek, ami csak ezekből vagy amikből ezek származtak; hanem ha valami láthatatlan, alakatlan fajtának nevezzük, mely mindent befogad, kikutathatatlan módon részesül a gondolati létezőben, s nehezen fogható fel...”⁴⁶² „...a Létező, a Tér s a Keletkezés, e három külön dolog, megvolt, még mielőtt az ég megszületett volna; s a keletkezés dajkája megnedvesedve és megtüzesedve, továbbá a föld és levegő alakjait is befogadva s elviselve mindama tulajdonságokat, amik ezekkel együtt járnak, mindenféle alakban tűnt fel, és mivel nem hasonló s egyensúlyban nem lévő erők töltötték meg, egy részében sem volt egyensúlyban, hanem egyenetlenül himbálózva mindenfelé maga is rázkódott azok hatása alatt, mozgásával viszont azokat is rázta; ... s mennél különbözőbbek voltak, annál inkább elkülönítette őket egymástól, viszont mennél hasonlókabbak, annál inkább egy helyre taszította őket; ily módon egyikük egy, másikuk más helyet foglalt el már akkor is, mielőtt még belőlük megszületett volna a rendezett mindenség. És bizony ez előtt mindezek arány és mérték nélküli állapotban voltak; mikor azonban rendeződni kezdett a mindenség, a tüzet, vizet, földet, levegőt, melyek csak némi nyomaival bírtak lényüknek, de különben teljesen olyan állapotban voltak, mint az isten távollétében valószínű, akkori természetes állapotukból először is kialakította őket a formák és számok által. ... A szükségképpeniséggel párosult valószínű okoskodás mentén haladva föltesszük tehát, hogy ez a kezdete a tűznek s a többi testnek; hogy aztán tovább ezeknek mik a kezdetei, azt csak isten tudja, ember csak akkor, ha Neki kedves.”⁴⁶³

Így az idődimenzió forrás „szülte” idő kiáradása a legelső, Víz nevű őselem, az idő legősibb állapota. Ennek a közegszerű időnek a kölcsönhatásai is az időre vezethetők vissza. Minden őselem – Víz, Tűz, Levegő (Éter), Föld (Fa) – az időnek különböző megjelenési formáit takarja tehát, melyekben az idő nem más, csupán másként mutatkozik. S két időrendszer kölcsönhatása csak az időhullámok és az időforrások között jöhet létre. Az első kölcsönhatásban, amikor a gömbszerűen feldagadó időrendszerek hullámai elérik egy másik időrendszer forrását, az azonnal végtelen gyorsulással taszítódni kezd ennek legkülső és minden további szinguláris jellegű felszínén. Két egyszerre indult forrás egyszerre kezd taszítódni

⁴⁶⁰ Platón: *Timaios*. *Összes Művei*. Harmadik kötet. Európa Könyvkiadó, Budapest 1984. 335.

⁴⁶¹ Uo. p. 342.

⁴⁶² Uo. p. 353.

⁴⁶³ Uo. pp. 355-257.

egymástól és kétszeres fénysebességgel ellenkező irányban szétrohannak időtlen időkig, a kiárasztott hullámterületben maximális kékeltolódást⁴⁶⁴ szenvedve.

E lényegi „teremtési aktussal” minden megváltozik körülöttük. Az előttük ugyanolyan sebességgel haladó múlhullámaikat nem tudják lehagyni, de a múltkupak egyre halmozódik előttük az idők végtelenségéig. A „hátuk mögött” egyetlen megfagyott pillanat van, a másik forrás legelső, megszületési pillanata, és előtte a saját képei halmozódnak attól a pillanattól kezdve, amikor elérte őt a másik forrás legkülső szinguláris hullámfrontja. E speciális szál ősállapotokban, ahol a gömbök egy pontban érintik egymást, ott növekszik a szál, egy fénysebességgel rohanó pontban. Ez a pontból nézve egy növekvő szál, kívülről szemlélve két, fénysebességgel száguldó pont, melyek között egy szál nyúlik kétszeres fénysebességgel.

Mivel minden tudás kopik az idő végtelenében, e teremtődési titkokat már évezredek óta alig érti valaki, amit felerősít az emberi butaság, a mérhetetlen kapzsiság és gonoszság.⁴⁶⁵ Viszont a még nem kihalt nép, a hunok⁴⁶⁶ sok kutató által szentnek nevezett tudása, vagyis a szerintük égi eredetű vallásunk erről szól. Állítólag rejtőznek feltételezett maradványai bizonyos, különösen Keleten fennmaradt szent iratokban. Ez a hun vallás pedig sokkal régebbi, mint a földi írott történelem. A minden bizonnyal lejáratására kitalált önmagáról szóló beszámolója⁴⁶⁷ szerint ősi égi hazánkból hoztuk magunkkal, amely előbb Amma, a Szíriusz negyedik bolygója volt, majd a Mars, ahonnét Ataiszra, a réges-rég elsüllyedt földrészre, a Szentföldre hoztuk. Ennek maradványai – úgymond – ma Hawai és Océánia szigetei, s hawai őshazánk maradáka az a hatás is, amit az ottani nyelvekre nem etimológiailag, hanem logikailag felfedezhetően tettünk.⁴⁶⁸ Ezen ősnyelvek belső logikájának vélt megfejtése pedig közelebb visz Nimród vélt nyelvének⁴⁶⁹ megtalálásához. Ami, a nyugati kutatóknak idegenként, érdektelenként mutatkozva, a mai megértés számára nekünk tisztábban megmaradt.⁴⁷⁰ Ám minden nyelv hordoz teremtési titkokat, de nem a hangzás hasonlóságai miatt, ami ha megvan, már csak hab a tortán.

Az így feltárt emlékezet, e vallás mai híveinek hite szerint, Isten tevőleges segítségével, elegendő kiindulási alap a jelenkori, ezirányban elkötelezett tudósok kutatómunkájához. Ilyen módon rengeteg használható és érdekes bizonyító anyag került már elő, amit e vallás híveinek „mindenkivel közös felfogásunk szerint bűn lenne eltitkolni”. Szerintük ez nem borzongató miszticizmus, hanem az idő fizikája, kémiaja, biológiája és a hipertéri űrhajózás alapja. Ez a

⁴⁶⁴ <https://www.netfizika.hu/tudas/node/19239>.

⁴⁶⁵ Cser Ferenc kutatásaiból tudjuk, hogy a Fekete-tenger mai szintre való feltöltődése után erősödött fel és vált uralkodóvá a civilizációkban az alárendelő gondolkodás, az elnyomó társadalomszervezési forma – a korábban általános mellérendelő gondolkodás és társadalmi szerveződés helyett. (Lásd Cser Ferenc: *Gyökerek. Töprengések a magyar nép és nyelv Kárpát-medencei eredetéről*. Melbourne. 2000, és Cser Ferenc: *Benjámin. A jobbkezesek fiai*. Melbourne 2002.)

⁴⁶⁶ Rólunk, magyarokról van szó.

⁴⁶⁷ Pl. Arvisura, de az összes krónikánk is eszerint utólag meg lett hamisítva.

⁴⁶⁸ A kutatás „eredménye” a hawai–magyar, maori–magyar, magyar–tibeti és a sumer–magyar szótár. (V. ö. Barát Tibor: *A magyar népek őstörténete*. Egyesített kiadás, New York, 1997.

http://www.magtudin.org/Barath_Tibor_A_magyar_nepek_ostortenete_1_kotet.pdf,

http://www.magtudin.org/Barath_Tibor_A_magyar_nepek_ostortenete_2_kotet.pdf,

http://www.magtudin.org/Barath_Tibor_A_magyar_nepek_ostortenete_3_kotet.pdf.)

Azonban ha tényleg van nyelvi kapcsolat, annak más magyarázata lehet. Amint a Fülöp-szigeteki visayan nyelvek is. (Lásd Darai Lajos: Sokkal korábbi ellenkező irányú népmozgás. *Acta Historica Hungarica Turiciensia* 2023/3.)

⁴⁶⁹ Nimród, aki az egész emberiség őstörténetében meghatározó kiindulópont, a magyar krónikák szerint ősapánk. A Ninurta–Nimród–Oziris–Nemere azonosság nyomozását lásd Imre Kálmán: *A magyarok őstörténete új megvilágításban. Krantz elméletének továbbgondolása*. Heraldika Kiadó, Budapest, 2002.

⁴⁷⁰ Meg még a kínai nyelven is. (Lásd

tudás egyébként teljesen egységes keretbe ágyazva található meg a Föld világvallásaiban, mivel a világ egység,⁴⁷¹ s az Isten egy. Az egész az egy és ez az egy az Isten.

1.3. Hun források az idő természetéről

Mindez tehát hun – vagy mai elnevezéssel magyar – eredetű forrásanyagokon alapul, kiegészítve más népek tudásaival, a többi ősnép mondáinak kapcsolódó mondanivalójával.

S ez a tudás ezer év múlva sem lesz korszerűtlen, mert évmilliárdok óta korszerű. Hiszen a világegyetem ősrégi tudásáról van szó, amit 6044 éve hoztunk magunkkal a Földre.

Ekkor Él Istent tiszteltük, akit Úristenként a mai napig tisztelünk. S ma Jézusként ismeri a nyugati, Isa prófétaként a keleti világ. Él a keresztények istene (Él = él, van), belőle áll a világ („benne élünk és vagyunk”), akit így minden fizikus, kémikus, biológus a belőle készült műszerekkel vizsgál, mert tehát minden ebből az Ígéből lett.

A már elfeledett lényegi értelmi tartalmakat kutatásokkal kell pótolni, azaz megtalálni, megfejteni. Ebben nagy segítségünkre van ez a felsejlő okos, nagy tudású ősapa-szemlélet, ellentétben a semmitmondó fejlődéstörténeti kiindulásokkal. Ezért ez a szabad, „gyehenna tüzére való” gondolkodás minden szükséges összefüggést feltár és sejtés-szemeit megértési láncáá összefűzve, vele eddig megoldhatatlan dolgokat igen könnyen megoldunk majd.

Ősi, törzsszövetségi népünk szövetséget kötött a többi néppel és Istennel.⁴⁷² Ősi hitünkben tisztelt Napisten, RÉ, nem egy másik, „pogány” isten, hanem a Naprendszer fenntartója, őrzője („társzeránja”). Nem a Napot, hanem azt a kitüntetett speciális fénykvantumocskát imádjuk, aki a Naprendszer egészét megteremtette és fenntartja. A mindenható – keresztény – szentháromságot, a téridő lokális megteremtőjét. Aki nélkül nem lenne a központi csillagunk, a Nap, s a Föld és maguk az emberek se.⁴⁷³

1.4. A hun (magyar) nyelv rejtett tudása és felelőssége

Az, hogy NAP–ISTEN, olyan nyelven van mondva, amely 100.000 éves és 2,5 millió értelmes kifejezést tesz lehetővé. Aki ezt érti, ráadásul még hordoz rejtett tudást is a szavaiban, hihetetlen nagy tudást. Népmeséink se együgyű történetecskék, a hivatásos leszólók véleményével ellentétben, hanem a mai, évezredek óta fejlődő tudományunknál jóval mélyebb ismereteket rejtenek. Ezt a valódi, de ma még tiltott–szidott néprajzkutatók is megerősítik: népmeséinkben a mainál sokkal korszerűbb tudomány rejtezik, a kozmikus csillagutazás tudománya.⁴⁷⁴

Ennek a hatékony tudásnak a szellemében a legelső kérdés a világ tudományos vizsgálatakor nem az, hogy miből áll a világ, hanem hogy mitől mozog. A mainapi tudomány állása szerint az úgymond „energiává tetszőlegesen átalakuló anyag” valódi határai megtapasztalhatatlanok „műszereink elégtelensége miatt”, s az anyag e felfogásban csakúgy menet közben dönti el, hogy minek fog éppen mutatkozni nekünk műszereinkben: hullámnak vagy részecskének.

Mindazonáltal a feltételezett anyagalkotó anyagi részecskék és ezek elképzelt még kisebb anyagi alkotóelemei, a kvarkok, – amiket szubatomi erők (gluonok és tömegtelen, végtelen

⁴⁷¹ És nem a vallások egymás iránti türelmessége egységesítése miatt.

⁴⁷² Lásd az Ablak a világra, Arvisura, A Szent Koronánk, Ataisz magazin, A tudás könyve, Az idő alapelvei, Babel, Ereklényink titka, Sumer, stb. honlapi ágakat a <http://hunok.hu/startlapok/ujstartlap.html> című honlapon.

⁴⁷³ Tehát nem a Napot vagy a „tábor tüzet” imádták őseink, aminek hangoztatása egy ravasz és gonosz – romboló – hazugság elültetése.

⁴⁷⁴ A táltosló etetése tűzzel, majd a hátán utazó testrészeivel, a kozmikus sebesség fokoztatok átugrásához kell.

sebességgel ide-oda cikázó gravitonok) tartanak egyben a kvarkoktól a tárgyakig, bolygókig, galaxisokig, – az általunk megalkotott törvények szerint működnek ugyan, ám felelőtlenség elfogadni, hogy az általunk nem tapasztalható világ dolgai jól megfelelnek tanainknak és számításainknak.

Mert ha e tanainkat általánossá és kötelezővé tesszük, törvénybe foglaltan hatalommal betartatjuk, akkor minden eltérés tőle eretnokség lesz és üldözendő, s a tudás ajtaja bezárul, a tudásnövekedés megáll, a tudomány megszűnik. Amint ez manapság lenni látszik, amikor tudománytalanság feltenni a kérdést, hogy mi okozza a Világegyetem örületes dinamizmusát.

E kérdést azért nem lehet ma feltenni, mert uralkodik egy tévhit, miszerint elegendő egy képlethez hozzáiggyeszteni egy kis t -t, vagy Δt szorzót, és ettől már mozgásba is jön minden folyamat, amit matematikai egyenleteinkkel leírtunk. Pedig ez egyszerűen nem igaz.

Csapdahelyzet ez, hiszen a legfontosabbról van szó, hogy honnan ered az egész nagybetűs Univerzum kezdeti mozgásmennyisége, anyagának belső dinamizmusa.

2. Az idő teremtő dinamikája

Az ősrobbanás energiefelzabarádító ötlete azért valótlanság, mert az egész Univerzum tömegét magába záró fekete lyuk nem robban fel. Még a fény sem tudja elhagyni, hiszen tömege van, s minden tömeg fogoly. S honnét lett az ősrobbanás energiája, a 25 milliárd C° ? Mitől lett meleg a meleg? Honnét lett az anyag?

A válaszok hiábavaló keresésekor előtérbe kerül viszont, hogy idő nélküli létezés lehetetlen: ami létezik a térben, az az időben is. S ha semmiből sose lesz valami, az idő lehet az a nem semmi, ami, mint kiindulópont, már létezett az anyag vagy energia létezése előtt.

Ez, a világ dinamizmusát adó idő semmiképp nem azonos a ma együtt emlegetett, de két eltérő tulajdonsággal bíró téridővel. S nem igaz, hogy a matematika képes – összevonás által – összehozni a nem fiktív teret és időt. Nem lehet tehát tetszés szerint felosztani, elgörbíteni sem. Mert a tér és az idő nem a pusztá elhatározásunktól, szabványosításunktól függ.

Nem lehet a dimenziót egyszerű elnevezéssel meghatározni. Nem lehet a három dimenziós térbe belegyömöszölni a jellegében teljesen eltérő, más lényegű negyedik „paramétert”, az időt, mert a tér statikus és az idő dinamikus. Az idő nem is skaláris és nem is vektor.

Az idő a három statikus térdimenzió mellett nem egy hasonló negyedik, hanem olyasmi, ami nem hasonlít az eddig ismert dolgokhoz semmiben, mert nem tárgyi. Nem lehet komoly és bonyolult struktúrával bíró anyagi részecske sem, ha egyszer kiindulópont. Az idő tehát egyszerű, de dinamikus.

2.1. Idő és tér transzcendenciája

Az idő transzcendens, akárcsak egyébként a tér, az elektromos tér, az elektromágneses tér is. A tudomány materialista művelőinek sem sikerült eddig kiiktatni ezt a transzcendenciát. Azaz az idő végtelenül fontosabb annál, hogy egyszerű matematikai paraméter legyen a fizikában vagy az életünkben.

Ez nem az óraidő, nem az időfolyamat, nem a történelmi idő. Mert például ha az idő folyamat lenne, tovább kellene kérdezni, hogy mi hozza létre, mi tartja fenn folyamatként. És egyáltalán: mitől múlik az idő?

Az idő nem homogén, hanem olyan közeg, ami nélkül nem gondolható el semmilyen mozgás, cselekvés vagy létezés. Ige–idő: múlt, jelen és jövő létezése, cselekvése és történése.

Az Univerzumban az idő az egyetlen ismert, valóban dinamikus dolog, s gondolatkísérlettel találhatjuk ki, mitől nyeri az idő ezt a kiapadhatatlan dinamizmusát, mi tartja őt mozgásban, múlásban.

Korábban az atomok kifogyhatatlan dinamikájáról tanultunk, ahol a fénysebességnél gyorsabban perdülő atommagok körül elektronok keringenek. De arra a kérdésre nem kaptunk választ, hogy mi tartja az atomokat ebben az évmilliárdokig tartó létezésben, dinamizmusban. Például azt az ötletet, hogy az atomok a veszteség pótlására az energiát folyamatos kibebbedésükből nyerik, az alábbiak miatt teljesen el kell vetnünk:

1. Bár világunkban minden dinamikus, minden egyszerű tárgy, szikla, hegy, bolygó, csillag, galaxis szédületes belső mozgással létezik, ám a részecskék balosak lévén az anyagban, a mozgásmennyiség tükrö párját (paritását) nem találjuk. Felfedeztük ugyan az antianyagot s elő is állítjuk egy-egy részecske erejéig, mely antianyag jobbos, de antianyagból álló anyaghalmazt nem ismerünk. A mozgásmennyiség eme látványos aszimmetriájára nincsen magyarázatunk.

2. A tartós anyagi részecskék, mint amilyen a proton, elektron, neutron, neutrínó és tükrö párjaik, félszinűek, azaz perdületüket tekintve e részecskék két teljes ciklus után visszatérnek egy kiindulási helyzetbe. Félszinűek az antianyagi részecskék is, csak ellenkező irányban perdülnek. A perdület jelzése mellett azonban a forgás és a térbeli keletkezés kapcsolata hiányosan megfogalmazott. Ezen kívül a proton vagy a neutron tárgyszerűen, valamiféle bogycént értett, hullámtermészete elsikkad.

3. A tér is forog, jobbra, és félszinű J. A. Wheeler szerint. A jobbos térnek sincs általunk ismert paritása, tükrö párja.

Ha a tér jobbra forgó valami és folyamatos keletkezése során két teljes fordulat után jut el ugyanabba a kiindulási állapotba, akkor olyan valaminek kell létrehoznia, ami vagy maga az idő, vagy ahhoz nagyon hasonló jellegű. Tehát a teret is dinamikus valami kell szülje, s a tér csavarodása miatt, mivel a tér sem terjedhet gyorsabban, mint a fénysebesség, a tér forrásrendszerének az egész Univerzumhoz képest parányinak kell lennie. Ez a feltételezés Einstein tételére épül, hogy a fénysebességnél nincsen nagyobb sebesség, iymert azonban már az e korlátot átlépő, gyakorlatilag végtelen sebesség is.

Már az 1931-es évektől ismeretek az Einstein–Podolsky–Rosen-féle effektusok (EPR), amelyek végtelen sebesség jelenlétére utalnak. Ez rádióhullámok nélküli kommunikációt tesz lehetővé, amit valószínűleg, már 20-30 éve ki is dolgoztak.

2.2. Az idő dinamikus expanziója, a terjedő dimenzió: a Víz őselem kiáradása.

Einstein tanára, Minkowszki Raumzeit névvel illette a téridőt, mégpedig egyneműségük miatt egybeírva. (Mindez nem zavarja a mai iskolákat, ahol száz évvel ezután még mindig külön háromdimenziós térről és a hozzá ragasztott elkülönített időfaktorról beszélnek.) Az időt pedig egy forráspontból terjedőnek gondolva ugyanazt mondta, mint amit most az „időfizikusok”, mert ha az idő mégis skaláris lenne, az csak azt jelentené, hogy amennyiben iránytalan, akkor csak minden irányban fénysebességgel táguló lehet és sosem állhat meg.

A dimenzió kiterjedést jelent, állandó kifelé mozgást egy pontból minden irányba. Ezért aztán például a mérettartó kiterjedés értelmetlenség. Itt e szédületes gyorsasággal

közegszerűen száguldó dimenzió, kiterjedés, tágulás nyolc perc alatt ér el a Napból hozzánk, s hat óra alatt a Plútónál van a Naprendszer szélén.

S hogy mi tágul itt? Nem az anyag, nem is anyagi részecskék, egyáltalán nem részecskék tágulnak. S mennyire tágul? Óriásira, de nem végtelenre. Határát ugyan nem ismerjük, de nem határtalan, a tágulás mértéke nem felfoghatatlan vagy megérthetetlen.

Az idő terjedő dimenziója nem más, mint a preszokratikus filozófiából ismert Víz őselem kiáradása. Ez táguló gömbökként, miközben az időforrás egyhelyben áll, az idő múltját szemlélteti. Kár, hogy ez a Minkowszki professzor által elgondolt időforma máig nem érintette meg az elméket.

Bár félrevezető, de jó hasonlat a víz, amint a hang is szférikus terjedése miatt. E táguló dimenzió tehát az idő legősibb állapota. A kezdetben egyhelyben álló forrása fénysebességgel táguló időszférákat szül magából, amelyek még egyre tovább tágulnak.

S rengeteg ősi írás foglalkozik az idő szerkezetével, tulajdonságaival, – e lényeges teremtésfilozófiai kérdéssel, – akárcsak Platón és Eukleidész⁴⁷⁵ is. Platón, mint láttuk, külön hangsúlyozza, hogy a Víz őselem nem keverendő össze a patak vagy tengervízzel, s a Víz egy növekvő gömb.

2.3. Az időhullám dimenziószervezete

Milyen ennek az időből álló hullámvilágnak a dimenziószervezete? Az első ötlet, hogy gömbként háromdimenziós, nem jó, mert ha tágul, az egy új, időbeli dimenzió, azaz ez a valami legalább négydimenziós lenne. Minkowszki ezt így próbálta leírni: $xyz \cdot ct$, ahol x , y , z , a térdimenziókat, c a fénysebességet és t az időt jelenti. Ez bár ígéretes, de téves megértése az idő dinamizmusának. Ám ettől függetlenül Minkowszki lett az idő újkori felfedezője, aki még máig sem kell a statikus-mechanikus vagy a háromdimenziós szemléletűeknek, s főként nem a „síkgagyúaknak”.

Pedig ennek a gömbnek a teljes külső felszínén „ugyanannyi az idő”, azaz a felület equitemporális, egyetlen pont. Vagyis a középpontból fénysebességgel táguló időfelszín a tágulásban is egydimenziós marad. Hisz a teljes „gömbfelszín” minden pontja, a külső felület teljesen egyidejű, mert azon egy pici pontocska, egyetlen időpont tágul, szemléletünkben gömbszerűen reprezentálódva. Ez ugyanígy létezik a fekete lyukak leírásánál is. Ott ez a szingularitás, amikor a bezáródott eseményhorizontú fekete lyuk eseményhorizontja teljességgel pontszerű. És a pont mögött ördögien hatalmas (akár százcsillagnyi) tömeg áll lesben. Ezen keresztül nem lehet „csodás új világba” jutni, kötelébe jutva minden megsemmisül.

De ha a külső felszín egyidejű, akkor minden „felületi” pontja ugyanaz az egy pont, s az egész is csak egy pont.⁴⁷⁶ S bár a külső felszín homogén egyidejű, befelé haladva olyan közegbe lépünk, amelyben a rendszer jelene felé haladunk. A külső felszínen van a nulladik momentum, a legrégebb múlt, amit a legelső pillanatban bocsátott ki az időforrás. Befelé haladva viszont a kifelé áramló időközegben, a rendszer jelenéhez közelítünk. A jelen az időközeg közepén van.

A „0” dimenziós „felszíneket” áttörve befelé haladva újabb és újabb időpontokon haladunk át, amelyek szálszerű dimenziót (kvantált stinget) jelentenek a mi szemszögünkben.

⁴⁷⁵ Lásd alexandriai matematikus *Elemek* c. műve (Gondolat, Budapest, 1983.) a Harmadik könyvét.

⁴⁷⁶ V. ö.: „Annak magyarázatára, hogy a világegyetem minden elektronja azonos, azt az elképzelést vezették be, hogy csak egy van belőle, és mi pályájának keresztmetszetét észleljük, ahogy előre-hátra kigyózik az időben; emiatt soknak látszik”. „Ezt az észrevételt J. A. Wheelernek tulajdonítják, aki egy R. P. Feynmannel folytatott telefonbeszélgetés során tette [vagy fordítva]. [J. R. Lucas: *A treatise on time and space*. Methuen, 1973. 44. o.]” (P. W. Atkins: *Teremtés*. Gondolat, Budapest 1987. 124. o.)

Időpontok sorozatát, még ha állunk is és áthalad rajtunk az időfolyamat, az újabb és újabb időpillanatok jelentő szféra. Amint a vonal a geometriában pontok végtelen sorozata, már legalább Püthagorasz óta.

Itt az oszcilláló időforrás időben egymást követő oszcillációs (hullámrezgéses) folyamata sorozatszerűen látható, de befelé haladva ezek az egyre közelebbi jelent is jelentik. Vagyis a jövőben, a jövő felé utazunk a múlt régebben keletkezett rétegei felől a jelen irányába. Ekkor a létezési eseményt felgyorsulva látjuk. Ez a múlt így előbb érkezik, mintha egy helyben állnánk. Ezért nekünk jövő. A jelent viszont csak akkor láthatjuk, ha az mi magunk vagyunk.

2.4. Miből s mitől (miért) keletkezik a jelen?

Eddig feltételeztük a Minkowszki-féle táguló dimenzióhoz hasonlítható idődimenziót, de mi kelti az időt a rendszer origójában (középpontjában)? Miért jön ki azon a ponton, lyukon keresztül az idő „erre az oldalra”. És mi van e ponton túl? A Biblia szerint az Isten választotta szét a vizeket, tagolta, s lettek az alsó vizek (a múlt), a jelen és a felső vizek (a jövő).

Kétségtelenül az idő jelene, azaz Isten az első őselemet, az idővizeket önmagával, a jelennel kettéválasztva alsó (múlt) és felső (jövő) vizekre, az Arany(arány)atya⁴⁷⁷ szerepét tölti be, aki mindenhol és mindenben jelen van, mert ő maga a jelen. S hogy hol van a jelen, alaposan átgondolandó, hiszen mi csak a múltat látjuk, mert a dolgok között távolság van. A szemünkbe ért fény már régen a múltat mutatja nekünk, a jelent sose láthatjuk a fénysebesség miatt. Nap csillagunkat is csak nyolc perc elteltével látjuk, a többi csillagot pedig legalább négy évnél régebről.

Miért tör tehát elő az idő a rendszer középpontjából? Két csillag közt milliárdszor milliárd kilométer van, és összesen ezermilliárdnyi a csillagok száma. Hogyan és mitől működik ez az egész? Mi mozgatja e végtelen és sokszínű világot?

Az időt, ezt az „anyagtalán semmit” fentebb – „kívülről” szemlélve – egy pontnak mondtuk és táguló gömbnek láttuk, és belehatolva megjelent a mozgáspályánk mentén egy szálszerű dimenziósor. És e „dimenzió” itt még csak elménkben létezik, mert a benne saját anyagi felfogásunk szemszögéből tett mozgás nem tárgyi, hanem virtuális időpillanatokot érintett.

3. Időforrások, dimenzióforrások természetete

A dimenzióforrást vagy azért nem látjuk, mert olyan nagy, vagy azért mert olyan apró, vagy minkettő. Hasonlóan a fekete lyuk paradoxonjához, amely óriási tömörségű és tömegű (sokcsillagnyi anyag) és mégis csupán szingularitás, egy pont az egész. És a keleti felfogásban a világot kormányzó két őserő (KI és CSI) keltő forrása parányi, kiterjedése óriási (de nem végtelen). – A magyar nyelv erre a kettőre együtt mondja, hogy KICSI (CSÖPP-S-ÉG), s a fogalmat kifejező paradoxon ott lapul a szóban.

Ez a dimenzióforrás pontszerű is meg nem is, azaz dinamikus tulajdonságokkal – létezés, tágulás, forgás – bíró: Olyan pontszerű gömb, melynek sugara nulla, s felszíne is nulla. Rajta egy 1 dimenziós önmagába visszatérő áramlás az északi sarktól az egyenlítőn át a déli sarkig, majd vissza a gömb átfúrt közepén az északi sarkig. A rajza almára hasonlít (vö. tudás almája). Ilyen vortexek (örvények) találhatók középkori ábrázolásokon. A vortex egyszerű vagy bonyolult, attól függően, hogy két, három vagy több frekvencia szüleménye.

⁴⁷⁷ A hunok és magyarok mindig is így nevezték Istent.

Vagy topográfiailag a felső és alsó pontot úgy is közelíthetjük, hogy a komplex síkra gondolatban gömböt állítunk. A közös pont lesz a közös origó, a gömb északi sarka pedig a végtelen. Az innét indított vetítővonalak a gömböt átdöfve a sík egy-egy pontját jelölik ki.

A komplex számsíkon a komplex számgömb esetén a legalsó pont a nulla, legfelső a minden irányú végtelen. A nulla csak „helyszerű,”⁴⁷⁸ a végtelen csak „tartományszerű.”⁴⁷⁹ És ha a kettőt egy pontba „összenyomjuk,” nulla belső sugarú tóruszt, Bindut kapunk, amely középpontja immár egy teljes értékű szám.

S a Bindu minden egyes pontja egy komplex szám. Középpontja csak helyzeténél fogva speciális: a szemlélpont. A szemlélpontnak nincsen irányultsága, ami minden más pontnak van. Mert a nullától nem kaphatott, a végtelentől pedig a „mindenirányultságot” kapta, azaz a jelen mindenfelé terjed.

Ha a nulla páros, a végtelen páratlan lehet. Az igazi végtelen pedig egy kör vagy egy lemniszkáta.

S a végtelent jelentő pont egybehúzza a gömbön a nullájával az előzőhöz (a gömb két pontjának összehúzásához) nagyon hasonló felületet, torodiális forgástestet eredményez. Egy megforgatott lemniszkátát, végtelen jelet.

3.1. A kifordult létezésű dinamikus pont, a várakozó fénymag

Az idő tehát csak közegszerűen létezve hozhat létre interakciókat egyik és másik időrendszer között, ami lehetővé teszi a további dolgok kialakulását. A mai kozmológiából pontosan ez a lényegi elem hiányzik. A részecskeszerű megoldás téves, mert az anyagi meglétét feltételezi, ami fontos másik időmegnyilvánulás lesz, de ott még nem tartunk. Gondolatkísérletünkben itt még a tér sem létezik.

E közegszerű idő táguló világának belsejét, belső közegét esszenciának nevezték igen sok idővel ezelőtt. (Ennek jelentése mai ismereteinkben – már és még – nem szerepel.) Ez tiszta időközegből, időkiáradásokból áll, s hiányát semminek szoktuk nevezni.

A semmi nem a valami ellenpárja, mert nem alakulhatnak egymásba, nem egymás tagadottjai. Semmi és valami azért nem ellentétek, mert a nemlétezésből sohasem keletkezik létezés. Mert a létezés originális ok, nem keletkezett, hanem mindig is volt.⁴⁸⁰ Ez a létezés vagy Lét az idő ősalapotának, a Víznek (Lének, Löttynek), a szent őselemnek a forrása.

A létezés ősforrása nem mérhető össze semmi általunk ismerttel, s nem találjuk, mert csak őt, az egyet látjuk. E kiindulási egy a saját létezése rabja: semmit sem tud tenni, csak létezik, létezik a végtelen időktől a végtelen időkig. Ez az egész Univerzum legfontosabb lényege. Olyan mindig volt állandó, ami a mi bomló, véges világunkban elképzelhetetlen.

Ilyen egyetlen létgömbnek tartotta már az antik görög eleáta filozófia. Ezt tekintette a legkisebb és egyben legnagyobb monásznak a reneszánsz filozófus Giordano Bruno. A nagy német racionalista Leibniz pedig a minden létező alapjául szolgáló erő-egyedeknek tartotta a monászokat, önálló tevékenységgel és szellemmel rendelkező lényeknek.

⁴⁷⁸ Nem ad meg tartományt, csak helyet.

⁴⁷⁹ Nem ad meg helyet, csak tartományt.

⁴⁸⁰ Vesd össze a katolikus Hiszekegyvel: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak teremtőjében. És egy Úrban, Jézus, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától öröktől fogva született: Isten az Istentől, világosság a világosságtól, igaz Isten az igaz Istentől: akit nemzett, nem teremtett, aki egy lényegű az Atyával: aki által lett minden.” Újabbán: „... Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született az idő kezdete előtt. Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől. Született, de nem teremtmény, az Atyával egylényegű és minden általa lett.”

Viszont az emberiség őstudatában megőrződött, az ősi vallásokban: Ez az Íge forrása. És ezt a kiindulási egységet az emberi nyelv is megőrizte: EGY, EGY-S-ÉG, Ó, ŐS, ÉL, VAN, LÉT, IGE, IGEN, JÓ, JOBB, ISTEN a magyarban rá utal; és Ó sumerul: ABA, ANA; VAN, ISTEN héberül: ÉL; VANOCska héberül: ÉLI; EGY angolul: ONE (WAN); EGY olaszul UNO, UNA; Ó oroszul: ANA, ANO; IGEN szlovákul: ANO. ÉL Jézus lélekneve is. JÉZUS törtökül ISA. ISA keleten prófétaként tisztelt. VAN óind Isa Upanisad bölcseleti irat. Mindez tehát a teljes teremtés kiindulása.

Logikailag mi a végtelent, ahol minden dolog kezdődik és végződik, nem tudjuk felfogni. Az emberiség őstudata azonban őrzi az eredeti felfogást, aminek ismeretén alapul minden vallás. Még a keresztény hitvallásban is szerepel. Bár ezt nem ismerjük el és nem válaszolunk a lényeges kérdésekre, vagy tarthatatlan logikájú elméletekkel válaszolunk. Kezdet és vég görcsösen védett hitelvekké váltak és sok bajt okoztak. Mígnem a materialista vallást segítették diadalra az iskolarendszerekben, az akadémiai tudományokban. Ezt még a keresztény egyházak is átvették, amennyiben kritikátlanul átvették a tévtanokat, a matematikai hullámfüggvényeket azzal az egyszerű hibájukkal együtt, hogy hiányzik belőlük a teremtő, a létrehozó, a generátor elem. Hiszen tudjuk: forrás nélkül nincs semmilyen fizikailag valós hullám.

A közegszerű, azaz esszenciális időforrás topográfiáját azonban nem a merev, nehezen dinamizálható teljes dimenziók (1D, 2D, 3D, 4D stb) világában kell keresni. S mivel a természet alakzatai leginkább fraktálisnak látszanak, itt is a fraktálok útját kell választani, amelyek önhasonló világok kialakulását teszik lehetővé. Az egyszer megtekert Möbius-szalag (vagy az újrafeldolgozás jele) csak féldimenziós, azaz a közepére húzott vonallal kétszer járom körbe, hogy visszaérkezzek a kiindulópontra. És csak egyetlen, külső oldala van, mint a legkisebb pontnak. Ami nem dinamikus és az időben sem létezik.

A lemniszkáta⁴⁸¹ kis keresztveződése, az ugyanígy csavart Möbius-szalag mintájára, eszményi vékony szál csavarodásával is kiadhatja a félfordulatot, végig megtartva, megvalósítva az egyoldalúságot. A lemniszkáta a függőleges tengely körül megforgatva torodiális forgástetet ad ki, azaz mintegy lemniszkátoidot: forgásdimenzióval bővült lemniszkátát.⁴⁸² A forgó lemniszkáta nyolcas keresztveződése ekvitemporális, adott pillanatot reprezentál. Ez furcsa: táguló, mégis csak egyetlen pontot jelentő körré nyúlik, majd a legnagyobb átmérőt elérve újra szűkül s egy eszményi ponttá zsugorodik. Ez lesz a végtelenjel közepén található keresztveződés, a jelen, s ezzel a kiáradás ugyan nem végtelen kiterjedésű, de végtelen keringési idejű lesz. A keresztveződési ponttól lefelé kiáradó rész lehet a múlt, de az a lemniszkáta toroid „egyenlítőjétől” kezdve átminősül jövővé, mert csak eddig távolodik a jelenponttól, majd egyre zsugorodva, kihuny egy pontban, a jelenben. Ám rögtön kijön alul, és innentől kezdve újra múlt lesz, a végtelenségig. Ezt nevezi ez a teremtést, időkiáradást levezető elképzelés várakozó fénymagnak.

Mivel tér még ekkor nem létezik, ez nem kiterjedt objektum, a távolság, nagyság is értelmezhetetlen. Az a bizonyos jelenponti keresztveződés sem nem anyagi, sem nem matematikai létező valami, ezért (logikailag) akadálytalanul létrejöhet, ez lesz a „kapuja sincs átjáró” a népmeséinkből. E pontban van a csavarodás, a felület 180 fokos átfordulása, amivel a bentből kint lesz, a jobboldalról baloldal. Ennek a felületnek, „tartálynak” az űrtartalma parányi és egyben meghatározhatatlanul nagy a külső oldalon, ám egyoldalú jellege miatt a belseje és a külseje egy. Irányvektorai ugyanúgy kioltják egymást, mint a Möbius-szalagéi.

⁴⁸¹ A lemniszkáta érdekessége, hogy a komplex síkon kilencven fokkal elfordított párja jön ki, mint egy négyszirmú virág. A kvaternióknál pedig 16 szirmú térbeli alakzat lesz belőle. Egy valós és három virtuális.

⁴⁸² Ugyanígy fedezte fel Kisfaludy György a Thalész-tétel kiterjesztését: Az átfogó körül megforgatott Thalész-háromszög két fenékel egymásnak fordított kúpot ad, amelyek talpszöge derékszögre egészíti ki egymást. (Később ez adja majd ki nála a tachionok jelszögét, és az egyetlen pontból való szögszerkesztés lehetőségét.)

Tehát ez még nem hely, – hely és távolság csak a később keletkező térben lesz lehetséges, –de már eléggé dinamikus pont. Van autonóm időrendszere, mert már látszatra egydimenziós felület. Egyidejű körökből felületté lesz, ahogy a sík kialakul az egymás mellé rakott vonalakból. És csavarodik. Ekvitemporális, azaz körszerű szingularitás, kisszerű nagy, gömbszerű, körszerű pont, pontszerű gömb, kör. Ez a nem geometriai pont, hanem fizikai időpont tehát ugyanúgy lehetséges, mint a matematikában és az asztronómiában a fekete lyuk, azaz nem lehet meghatározni a legkisebb sugarat a kör vagy a gömb (pont) esetén.

De e végtelenül dinamikus pont kifelé még nem okoz semmilyen változást, önvaló, önmagába zárt s nem interaktív rendszer. Egyetlen, mialatt a változáshoz két kölcsönható dolog kellene. (Bár az is lehet, hogy máris megvan mind a kettő: az egy és az egyetlen?)

3.2. Miért lett megnyilvánult a megnyilvánulatlan forrás?

A matematikai lehetőség, hogy a megnyilvánulatlan forrásból megnyilvánult szülessen, logikailag indokolhatatlan számunkra. Ennek a változásnak, ami a komplexsíkon és a komplextérben automatikusan végbemegy, egyelőre nem tudjuk az okát.⁴⁸³ S logikánkon kívül csak ősapáink üzeneteire hagyatkozhatunk a megkettőződés indoklásában.

A megkettőződés folyamatos egymásba alakulást indított:⁴⁸⁴ amikor az egyik létezik, megszűnik a másik és fordítva. Ez nemcsak mennyiségi, hanem minőségi ugrás, hiszen az egymást már soha nem elengedhető változtatott dimenzióforrások egymás hatására új állapotba kerülnek: nyitott rendszerré válnak és táguló szférák válnak le róluk.

Ez két egymásból élő, egymást léteztető, de teljesen független létezés. Kettő lett és mégis csak egy, azaz ÉL–LÉ lett. S a tartama végtelenségig áradni kezd ebből a belülről meghatározható sajátidejű rendszerből, amely a rendszer lekülső felszínéig tart.⁴⁸⁵

E felfakadt szent forrás létrehozza a teremtés legelső alapját, amint az összes népmesénk is kezdődik: „Hol volt, hol nem volt...” illetve pontosabban: „Amikor nem volt, akkor is volt valahol.”

A két létezés a forrást felváltva hagyja el, és a mi számunkra csak az egyik valódi, amelyikben létezik az anyag. A másik létezés ideje alatt nem anyagunk, hanem az anyagi világ másik fele létezik. S a két létezés hihetetlen nagy sebességgel váltakozik. Pontosabban mondván: anyagunk változtatott, rétegzett létezésű. Amiből igen sok eddig „felfoghatatlannak” tartott jelenség kaphat tudományos magyarázatot, például a titokzatos „másvilág”.

A fénysebességgel táguló időrendszer egydimenziós időtágulatának kiragadott pillanatai közül csak minden második számunkra létező, a közötté lévő „kihagyott” részben pedig ugyanolyan időrendszer van, csak az ellenütemben létezik. Ez még mindig csak a szintiszta ősidő, s nem téridő. Már van benne létezés, de ekkor még nincs anyag vagy energia. (Az anyag kialakulására még várunk kell néhány százmilliárd évet.) Ami létezik, az a világegyetem egyetlen⁴⁸⁶ építőeleme. Ami nem „ősanyag” vagy „ősenergia”, mert nincsen benne semmi anyagra vagy energiára jellemző dolog.

⁴⁸³ A szentírásokban is olyan homályos megfogalmazás szerepel okként, hogy „unatkozott”, „magányosnak érezte magát”, vagy „nem találván társat, alkotott magának egyet”.

⁴⁸⁴ Mint amikor a Möbius-szalagot kettévágjuk.

⁴⁸⁵ A Katolikus vallás szerint mi Istenben vagyunk: belé vagyunk ágyazva, s ő mibélénk. Jézusban, Jézusból és Jézus által élünk – ahogy a mise szövege is mondja. Amit szintén csak megtévesztésül mond a teológia érthetetlen paradoxonnak, koánnak.

⁴⁸⁶ A BINDU modell (két egymásra merőlegesen, egymásba forgó kerék) 90 foknyi forgás után újra és újra megkettőződik, majd újra és újra egy lesz a kettőből. Másik lehetőség a félfordulatonkénti megszűnés, majd újjászületés egymás komplextereiben. A megoldás sok variációja ismert a kultúrtörténetből, amelyek a

Az összefonódott dimenziók neve a magyar néprajzban: fénymag. S igen gyakori a középkori épületeken a forrás alakzata, a Vizelemet jelentő négyszirmú áttört rés egy kördíszítményben. E lyukszerű alakzat sok helyen megtalálható tehát: templomi oltárok mögött, fölött, a miseasztalokon, s erdélyi, dunántúli faragott szék háttámláján is van ilyen.⁴⁸⁷

3.3. A szálszerű Univerzum: a Vizek kiáradása

Az időevolúció kezdete tehát a megnyilvánulatlan időforrás kibontakozási folyamatának megindulása egy távoli pillanatban az idők megragadhatatlan mélyén.⁴⁸⁸ A kialakulás mikéntje azonban modellkísérletekkel és logikai vizsgálódásokkal megragadható. Eszerint a dimenzióforrás önmagában alkotóképtelen, örökre gömbszerűen kiáradó forrás marad, amilyen létrejöttékor volt. Így a teremtést nem e magányos teremtő indította el. Az erről szóló ősi teremtési elvek indoklása hitszerű, bizonyítása felszínes.

A feltételezhető kölcsönhatási, távolhatási módok sokfélék és mérhetők az általunk ismert világ tárgyai és a fény között. Ilyenek az atomi erők, a gravitáció, az elektromos és mágneses erő, a fényelektromos hatás, elektromágneses hullámok. A világ dolgait összekötő gluonok, virtuális fotonok, vektor bozonok és gravitonok kölcsönható részecskéit azonban még senki nem találta meg, pedig a tudományunk erre az alapra épül.

Ezért feltehető, hogy a kölcsönhatási erőket nem „részecskék” okozzák, hanem az itt feltárt kiáradás esszenciális struktúrái. És ez az erő⁴⁸⁹ alapvető, ami az anyag és energiastruktúrák megszületése előtt már sokkal létezett. S mivel ez a kiáradó időrendszer szférikus, gömbülre keletkezik. Amúgy az időt és a teret nem görbítheti el semmi, mivel egyik sem anyagi. Ez az elmélet igen hasonlít napjaink elméleteire, de logikailag ellentett állítás, amely megoldja az eddig kezelhetetlen, távolba hatási problémákat, s következményszerűvé válik még a telepátia is.

Azonban az első őselemhez kell egy második, sőt majd egy harmadik is, hogy az eddigi valamiből általunk is elérhető létezés legyen. A relatív mozgáshoz „szilárd” viszonyítási pont kell, ami egy másik dimenzióponthoz való viszonyítás. Mert az interakció indokolhatatlan, amíg az egyik forrás terjeszkedő ideje el nem éri a másikat.

Az originális létezők számát sem ismerjük, mert addig nem tudhatunk róluk, ameddig meg nem nyilvánulnak vagy el nem éri őket egy időrendszer kiterjedő első hulláma. Jelenleg már megszámlálhatóan végtelen ilyen hullámforrás kell legyen, az eredetiekhez igen hasonló hullámokkal.⁴⁹⁰

A kérdés tehát: Ezek a nem anyagi jellegű időforrások hogyan jöhetnek mozgásba? Mivel a források összeütközésének valószínűsége szinte nulla, s a hullámok kölcsönhatása is csak habszerű képződményt eredményezne, a kölcsönhatások nem köztük alakulnak ki, hanem a

„komolytalannak” tekintett mondákban őrződnek. A keleti bindu elnevezés talán azt jelenti „kettőt csinál”, a német binde pedig két összefonódó láncszemet jelent. És a királyi jogar mágikus csomójának többdimenziós ábrája, egymásba öltött dimenziókkal (szintén olyan, mint a kettévágott Möbius-szalag) és egy további négyzettel is átszőve, az Isten kegyelméből való uralkodást jelenti a földön, az anyagvilágban.

⁴⁸⁷ A velencei Dózsepalotát is ilyen, az Isten erejét vonzó, megidéző alakzatokkal övezték, akkor még nagyon is racionális szándéktól vezérelve. Mindezt bizonyítja, a később tárgyalt Tüzelem jele sorozatban az épület tetején.

⁴⁸⁸ Az indiai mitológiában erre vonatkozóan szereplő óriási szám, 3 11.040.000.000.000 ugyanakkor csak az utolsó ciklus tatarára vonatkozik. A mai tudományos feltevés 15 milliárd évvel ezelőttre teszi az ősrobbanást, ami tízezerszer kisebb szám.

⁴⁸⁹ Régi nevei: po, li, su.

⁴⁹⁰ Az ősi feljegyzések 10 originális forrásról tudnak az Univerzumban. Ennek bizonyítására még nincsenek eszközeink.

hullámok hatnak a forrásokra. Az általunk mért távolhatások is erre utalnak.⁴⁹¹ Ekkor nincs szükség semmiféle részecskére, mert a hullámtér magából a létezésből fakad.⁴⁹²

A forrás egyetlen lényegi jelensége ismert, a kiáradás. Ezért kijelenthető, hogy a fénysebességgel terjedő, Víz típusú hullámok minden további forrást – a fénysebességgel való kifelé tágulásból fakadóan – sugárirányban kifelé taszítanak.⁴⁹³ Mivel nincs anyagszerű tömege s tehetetlensége nulla, a forrás az első megérintés pillanatában fénysebességre gyorsul. (Kívül esik az einsteini feltételezésen a tömeg fénysebessége esetére.) Eszerint a fénysebesség előbb létezett a féynél (még csak a fény kauzális oka, a fénymag jött létre) amit ezért az eseményhorizont terjedési sebességének kell nevezni. Az Univerzum e legelső alaplémértékét tehát a hullámterjedés sajátidő rendszere hozza létre. Ez az $E = 1$, ahol az E az Expand, Emanáció jelölése, s az 1 dimenziótlan.⁴⁹⁴

Vallási szempontból az Isten életútjáról, világbeli működéséről van szó, tehát szentségről. Valamint az értelem kialakulásáról, az értelmi alapelv mint építőelem munkájáról, az értelem forrásáról, melynek az agyfehérje csak eszköze.

Több forrás működésbe lépésével ezek gömbszerűen kiterjedő hullámvilága egyszer csak eléri egy másik hullámvilág középpontját. A kiterjedtebb időforrás legkülső (első) eseményhorizontja, határa iszonyatos nagy sebességgel taszítja a második időforrást a sajátidejében, hogy az megtapasztalja saját korábban kibocsátott múltesszenciáit. E múlt rétegeiben haladva a taszító időrendszer forrásirányában meglátja annak születését. Nem lát viszont messzire, mert saját hullámai is ugyanolyan gyorsan haladnak, mint ő. Saját értelmezési tartományának határát már sosem éri utol, ám már egyetlen impulzusnyi időt kifelé haladva is meglátja saját magát „hátról”, de nem másolatként, hanem oldalhelyes tükörképként. Ez a megkettőződés azonban még nem elég a valódi teremtés létrejöttéhez.

A dimenzióforrás fénysebességgel száguldó hullámtere, mint a későbbi fénykvantumoké, nem keresztirányú, hanem haladás irányú. Egy ilyen forrás a születő másik forrást a kezdeti legelső pillanatában, az eseményhorizonton érinti vagy „látja”, azzal egyidőben tartózkodik. Az viszont nem „látja” még őt, mert ahhoz egyidősek kell legyenek a sajátidőben. Akkor meg fogja viszont látni, amikor odaérnek az ő fiatalabb forrásából születő fronthullámai az idősebb forráshoz, amely ugyanazt fogja ekkortól megélni, mint ő előbb, azaz sugárirányban taszítódni kezd ezen a frontfelületen. Erre a helyzetre mondható, hogy működésbe léptek a Vizek.

A taszított második forrás látni kezd egy növekvő sorozati szálát is, ahogy halmozódnak előtte a saját időesszenciái. Ezek a forrást a haladás irányában nem tudják elhagyni, mert a dimenzió-hullámok olyan sebességgel haladnak, mint ő, mint az ő érintési pillanatban kibocsátott hulláma. „Időkupak” halmozódik föl a forrás előtt, vagyis a haladás irányában „megáll” az idő. Hátrafelé pedig a szokásos $1E$ időritmus $2E$ -re nyúlik, és a két határérték között minden köztes érték is előfordul.

Forráspontot mozgatva egy egyenesen egységnyi (0-1-2-3-4-5 cm) lépésekkel és az időt ugyanilyen sorozatos $1E$ sugárnövekedésű körökkel ábrázolva, a mozgás irányába „végtelenül”

⁴⁹¹ A Földet alkotó anyag hullámkeltői a földön, a Holdat alkotó anyag hullámkeltői a Holdon maradnak, a két égitest mégis tud egymásra távolból hatni, távolról is vonzódnak egymáshoz: a tömegvonzást okozó hullámterük folyamatos kapcsolatot létesít közöttük.

⁴⁹² A nagytömegű galaxis hullámtere is optikai viselkedést mutat a mögötte lévő objektumra nézve. Nagyítólencseként elgörbíti az onnét jövő fénysugarakat, amiért mögé látunk a galaxisnak, de nem a teret görbíti meg.

⁴⁹³ Mivel nincs anyagszerű tömege s tehetetlensége nulla, a forrás az első megérintés pillanatában fénysebességre gyorsul. (Kívül esik az einsteini feltételezésen a tömeg fénysebessége esetére.)

⁴⁹⁴ Az E tehát nem Energia jelentésű.

az idősűrűség (azaz a különböző időben fakadt különböző időpontokat reprezentáló ekvitemporális gömbök egy pontban érintik egymást), és ebből ered az egyre halmozódó, fénysebességgel táguló és itt mégis egy pontban maradó idő. Ez a pont a külső szemlélőnek nem nyugvó, de a forrás szemszögéből igen. Előtte a végtelenbe nyúlik egy szál a sajátidejében, mert oszcillációs folyamat ugyanúgy zajlik a forrásban, mint eddig, és egyre régebbi esszenciák vannak ugyanott, ahol a jelen is van. Vagyis a forráspontból „nézve” egy szinguláris szál indul ki, amely fénysebességgel távolodva nyúlik a sajátidőben, és ebben a források, azaz saját maga sorozata látható a forrás számára. S mivel a források nem álló rendszerek, a szál száltengely irányú forgása, perdülete is adódik.

A szál csak a forrás szemszögéből szinguláris, azaz pontszerű, a külső szemlélőnek a teljesen egyforma fénymagok lineáris folyamata. Ezen időpontok, azaz dimenzióforrások pontos másolatoknak látszanak, de lényegi apró eltérésekkel, mert egymás utáni folyamatállapotaiban reprezentálják a forrást. Bár a forrásból nézve közel vannak, kívülről egydimenziós sorozatot alkotnak, s annyian vannak, ahány esszenciális impulzust a taszítódo forrás eddig felhalmozott.

Az időbeli egymásutánosság tehát időbeli szál keletkezéséhez vezet, amely már az egyik szemléletben olyan szálszerű idő, aminek perdülete lehet. Ez a szál a téresszenciák esetleges rétegvastagság modulációja miatt nem egészen egyforma távolságokban egymást követő fénymagokból áll, távolságuk egy maximális–minimális löketig ide-oda változhat. E hatás a szálon hosszanti irányban végtelen sebességgel terjed, és a szál folyamatosan növekvő, megszámlálhatóan végtelen számú elemén gyakorlatilag végtelen információ halmozódhat fel, amelynek mennyisége állandóan növekedhet a szállal együtt. Ez longitudinális, hangszerű moduláció, de a forrás minden irányban elmozdulhat,⁴⁹⁵ és ezek hullámterei is hangszerűen, gömbszerűen terjednek.

A végtelen egyetlen forrástávolságot, egyetlen oszcillációs távolságot jelent, de nem függ a távolságtól, ezért emberi értelemben teljesen végtelen sebességűnek mondhatjuk.⁴⁹⁶ És itt az információ hasonlóan tárolódik, mint az elektronikus művonalakban.⁴⁹⁷ Ez a szál vagy string, e más szerkezetével a korábbi elméletekhez képest, komoly fejlődéshez vezethet majd a kommunikációban. S ezzel megszületett az egydimenziós univerzum, amely ugyan egy végtelenül hosszú és tekeredő pókfonál, de a rá épülő további lépések megértési alapja. Időszálak – hunmagyar – néprajzi ábrázolásainkban is szerepelnek: a szálakról páros körszerű dimenzióforrások válnak le.

3.4. További kölcsönhatás a világ előtti káoszban: a Tűz meggyújtása

Két szétrohanó forrás hullámtere előbb-utóbb – évmilliárdok vagy egy pillanat alatt – elér egy harmadik forrást is, hiszen tér még nincs, s az időesszenciák szerkezete is eltér a mienktől. A három forrás egyvonalba esésének nincs valószínűsége, alakzatuk háromszöget alkot, mely előbb egyenlőszárúvá, majd egyenlőoldalúvá⁴⁹⁸ válik.

Ekkor tehát egy forrást egyszerre két másik időrendszer hullámai érnek el, ami sorsdöntő pillanat a Világegyetem evolúciójában. A misztika ezt a Tűz első meggyújtásának nevezi. Itt a

⁴⁹⁵ Még transzverzális jellegű elmozdulási hullámokat is generálhat, mint egy kötél esetében.

⁴⁹⁶ Nulla és egy között végtelen van a matematikában is.

⁴⁹⁷ Ez lényegi továbblépés a Kaluza–Klein stringelméletéhez képest.

⁴⁹⁸ Isten ősi eredetű jele egy egyenlőoldalú háromszög, „Isten szeme”.

három Víz típusú forrásból három Tűz típusú forrás,⁴⁹⁹ a teremtés új minősége alakul ki, azaz három tachion, gyors vándor⁵⁰⁰ keletkezik egyszerre, melyek három irányban szétrohannak.

A kölcsönhatás kezdetének pillanatában két különböző hullámszféra egyidejűleg hat a „harmadik” forrásra. E két sféra egyszerre löki el végtelen gyorsulással kifelé sugárirányban magától a harmadik forrást, amitől az egy új minőségű alakul, mert gyorsabban kezd haladni az 1E emanációnál, 1,73E-re gyorsul.

Azaz a kezdetben nyugalmas, ősvizekkel csak itt-ott tarkított össemmben elérik egymást a megnyilvánult időrendszerek határai és ezzel kialakul egy immár triális időunió. A találkozás során mindhárman átlépik saját múltterjedési sebességüket, és ezzel létrejön három olyan, immár egységrendszerbe is tartozó, újfajta időrendszer, ami teljességgel eltér az eddigi Vizektől.

Négy forrás esetén a források egy (háromszögalapú) tetraéder csúcsai irányába indulnak el, azaz mindig ott helyezkednek el. Am az eddig mindig egymáson belül elhelyezkedő időszférák a forrás iszonyú rohanása miatt egyre jobban kifordulnak, újszerű tartamrendszert létrehozva. A negatív idő világába lépünk át abban a pillanatban, amikor az eddig mindig gömbszerű állapotból átlépünk a konikus, kúpos idővilágok területére.

A mi világunkban a szuperszonikus repülésnél találkoztunk először ezzel a problémával. A hangsebesség átlépése új törvényszerűségek kényszerű felismerésével járt. A logikai és fizikai párhuzam oka egyébként, hogy a hang is gömbszerűen terjed és az idő is. Nem a repülőgép mögötti vákuumba betóduló levegő okozza a hangrobbanást, mert akkor nem kúpos, parabolikus lenne a földi metszéke, hanem gömbszerű. Ha e kúpból kilóg a repülő szárnya, letöri a negatív és kettős hang rezonanciája. Ezért kis dárdát szerelnek a szuperszonikus gépek orrára.

A két őselem jelöltünk között csak sebességbeli különbség van, mert a Tűz a múltterjedésnél sebesebben száguldó Vízforrás hátrahagyott kúpos időtere. Tűz és Víz az idő kétfajta őállapota.⁵⁰¹ Együttesük az őskáosz. Ekkor még nincsen tér, így még helyről sem beszélhetünk.⁵⁰²

4. Az idő relativitáselmélete.

Az eddigiek azt mutatják, hogy a relativitás-elmélet nem az anyagra vonatkozik, hanem az anyagot is alkotó atomalatti világra, s ennek megfelelően nem 20. századi találmány, hanem igen sokkal korábbi. S fordítva is igaz: a szubatomi világban jól megalkotott törvények a makrovilágban is érvényesek maradhatnak.

A relativitás nemcsak a rakétákra, de az atomokat alkotó minden elemre, a kvarkokra, és a kvarkokat alkotó elemekre is igaz. A mai tudományban a valós világ és a kvantummechanika között azonban óriási szakadék húzódik, mert a kvantumvilág teljesen transzcendens, a mechanika pedig teljesen anyagi. Az atomfizika elszakad a mindennapi gondolkodástól és a matematikai apparátus mögé bújik, mint az orvostudomány a latin nyelv mögé.

A fénysebesség feletti mozgástartományokban valóban megfordul az idő. Mint az Einstein-féle fénysebességű rakétában, a Víz elem határállapotánál megáll az idő, az óra, a

⁴⁹⁹ Az idő Tüze.

⁵⁰⁰ A idő Víz a tardion, a lassú vándor.

⁵⁰¹ Purusa és Prakriti az indiai mitológiában.

⁵⁰² Kezdetben vala az Íge. Az Íge először Istennél vala. Később minden, ami lett, az Ígeből lett. (Szent János evangéliuma)

mozgás. Ugyanezt gondolják a csillagászok a fekete lyukról: közeledve hozzá és belezuhanva egyre lassul az idő s az utolsó másodperc évezredekig, szinte végtelen időig tartana.

Ahogy a múltterjedési sebességgel rohanó dimenzióforrás előtt végtelenségig halmozódnak az őt elhagyni képtelen időesszenciák. E pontban tényleg áll az idő, pedig „fénysebességgel” száguld, s csak „kintről nézve” áll, mert a forrásból az esszenciális gömbök ugyanúgy ritmikusan megszületnek és a forrás számára egyre újabb elemmel növelik azt az egydimenziós szálat, ami mind-mind ugyanott van, és a forrásból nézve mégis a végtelenbe nyúlik (és mégis időtlenül rövid). Ezt neveztük szinguláris stringnek, és ez az állapot ugyanúgy speciális eset, mint a téglalapok között a négyzet és az ellipszisek között a kör.

Az lesz később a teremtési varázсарány, amikor a dimenzióforrás hullámtere 3,16E haladást mutat a múltesszenciái terjedéséhez képest. Az ez és az 1,73E sebesség közti tartományt is le lehet vezetni, s létrejöhet előbbinél sokkal nagyobb sebesség is a dimenzióforrások találkozásai során. Mindez a káosz evolúciós folyamatai közé sorolható. Eme őskáoszban még csak Víz és Tűz időelemek vannak, a későbbi teremtés potenciális lehetőségei.⁵⁰³

A forrás időgömbjei tágulása közben a rendszer csúcsán mindig keletkezik egy újabb gömböcske, ami aztán minduntalan beleolvad a mögöttes rendszerbe. A frontális gömb még teljesen Víz típusú, mert csak egyetlen oszcillációs pillanat reprezentánsa. Ez az elszakadt dimenziógömb pedig folyamatosan újratermelődik, és minden 1E-nél gyorsabb időrendszer előtt megtalálható. Nagyobb sebesség esetén több ilyen is megjelenik a tűz típusú időforrás előtt, s a folyamatosan újra keletkező és feldagadó gömbök mindig belenőnek a mögöttes, régebbi múltat jelentő időrendszerekbe.

És itt új jelenség jelenik meg, mert az egymásba behatoló sajátidőszférák metszetei egyúttal kettős, hármas stb. időrendszerek kialakulásához vezetnek. Ez azt jelenti, hogy egy-egy „helyen” a kúpos időrendszer belsejében több sajátidő van jelen egyszerre ugyanott. Aminek igen fontos szerepe lesz a későbbiekben.

S ameddig a Víz típusú rendszerek csak a legrégebbi felületek felől közelíthetők meg, mert kívül mindenhol ez az ekvitemporális, teljesen egyidejű, egyetlen időpontot hordozó szinguláris felület van, addig a Tűz típusú időrendszereknek a jelene (!) is elérhető, mert ez ott rohan a rendszer csúcsán. Lényegében mindig a saját jövőjében száguld.⁵⁰⁴

A kiáradó időgömbökből alakuló kúpos paláston a teljesen homogén vízfelszínnel szemben megszűnik a szinguláris jelleg és a kúppalást mentén sorozatos időpillanatok találhatóak. A szinguláris gömbök sorozatából egy kvantált sorozat alakul ki, amely együttesében már nem szinguláris és nem is „pontoszerű”. (A teljes evolúciós folyamat az álló szinguláris stringtől indult és az eseményhorizont sem lett kifejejtve a stringekből.) S a rendszer tengelyvonala, mozgáspályája mentén ugyanúgy megvan az oszcillációs ciklusonként felvillanó források sorozat, amelyen a forrás visszalát a saját múltjába. Viszont az originális, „öröktől fogva létező” Tűz típusú stringnek semmit sem tudunk a jövőjéről, hiszen azt magában hordja, így előtte nincs semmi (a számára), és a külső szemlélő számára sincs ott semmi. A

⁵⁰³ Az ókori szövegekben ez a kálanága (Rudra), a farka felé rohanó időkígyó. A zsidó teremtésmítoszban Lilith az időkígyó, Ádám első társa, aki ragyogó ifjakat és tündöklő leányokat szült neki. Megtalálható ugyanez a motívum afrikai teremtésmítoszokban, vagy az elszigetelt majáknál (Quetzalkoatl tollaskígyó). Mindenhol teremtői rangban.

⁵⁰⁴ Ezért szerepel jövőlátó, vagy jós szinte minden teremtésmítoszban, és sok magyar népmesében is felismerhetjük ezt a logikai motívumot. Például Madách: Az ember tragédiájában Lucifer Ádámot végigviszi az összes életén, és megmutatja neki a jövőjét. Reinkarnációról, jövőbelátásról van itt tehát szó.

rendszer, mint minden időrendszer, csak belülről létezik saját magának. Csak magához képest létezik és léteztet, mert csakis önmagából való: ez a keleti önvaló.

Ezek az első hét impulzus felületté összeérő növekvő gömbjei, a végtelenig növekedve, folytatódva, népmeséinkben az édig érő fa vagy életfa motívumot adják. Ez a Teremtő, akiben kialakul a zengő élet. A hetes zóna azért fontos a Teremtő teljességében, mert bizonyos tartományaiban, bizonyos peremfeltételek esetén, itt alkotóképes a belső világa: a második és harmadik zóna teszi lehetővé a teremtett világ kialakulását. Ezt a kezdetben lévő teremtés törvényét kell tehát megismernünk.

4.1. A repüléstechnika analógiái az idő relativitáselméletével

A légszaváros repülőgépek motorteljesítményeinek fejlesztésekor kiderült, hogy a fordulat egy küszöbértéke fölött a propellerek végei leszakadtak és a szárnyvégek letöredeztek. Ezért a sugárhajtású repülőgépeket kezdték fejleszteni. Az addig felállított aviatikai elvek és képletek azon a bizonyos küszöbön elbuktak. A fő ok a hangsebesség átlépése volt. A túlpörgetett légszavarak vége, átlépve a 330 m/sec kerületi sebességi küszöbértéket, megmagyarázhatatlan vadrezgéseket mutatott: két helyen kezdett létezni, ezért kettészakadt. A kis átmérőjű, hosszúra nyújtott turbinák esetében, mivel kisebb átmérőnél kisebb a kerületi sebesség, sokkal magasabb fordulatszámra sem lépték át a turbinalapátok a hangsebességet.

A repülőgépek engedélyezett haladási sebessége összefüggésben van tehát alakjukkal. A gépek orra és szárnyvégei között húzott háromszög jellegzetesen megmutatja, hogy a hangsebesség alatt vagy fölött repülhet-e a gép. A Concorde-típus esetében például az alakja miatt akár háromszoros hangsebességgel (3M) is haladhatna, mert eddig nem kerülnek bele az orrcsúcsnál fakadó hanghullámok hátrafelé terjedő terébe. Egyéb okai lehetnek, ha mégis alacsonyabb sebességen tud a valóságban repülni, például a hajtómű fordulatszáma. A szuperszonikus vadászgépek orrán a dárda legalább húsz százalékot emel a felső sebességhatáron.

Az álló hangforrás hangja minden irányban egyenletesen terjed, a mozgóé viszont kékeltozóval rövidül, kontrakciót szenved, s olyan hátramenő hullámkúpot alkot, ami negatív hangtartományt jelent. Amint a háromszoros hangsebességű vadászgép végén lapított gömb, ellipszoid felhő látszik, mely hátul lyukas, azaz ott pozitív hangzóna van. A gép eleje fölött kezdődő, növekedő kis ködgombóc is látszik, s ha a gép jóval hosszabb lenne, harmadik, még nagyobb ködgomolyag is lenne. A gömbök lapultsága tehát a sebesség függvénye. S ehhez a hangkontrakcióhoz nagyon hasonlóan viselkednek az idő terjedő esszenciái is. Amiért ezek az egyszerű gondolatok képesek segíteni a bonyolultabb, s egyelőre még műszereink számára elérhetetlen jelenségek megértését. Az időt vizsgáló korszerű műszerek tehát elsősorban nem órák, hanem speciális gravitációs hullám detektorok, illetve az időhullámok mérőműszerei, valamint képpé alakítói.

A terjedő időszféra fakadási pontját egyetlen pont segítségével meg lehet határozni, az idő Tűz állapota, a tachionok által megérintett szféra szerkesztéséhez. Mert minden gömbbe írt kúppárra igaz, ha a kúpok alapja körben érinti a gömböt, hogy a keletkező két kúp talpszög összege mindig kilencven fok.⁵⁰⁵ A három Vízforrás⁵⁰⁶ evolúciós találkozásakor felgyorsuló és eseményhorizontjuknál gyorsabb Tűzforrások,⁵⁰⁷ fénysebesség fölötti sebességgel száguldó

⁵⁰⁵ Ez az Irén-tétel, mintegy a Thálesz-tétel térbeli változata, amelyet Kisfaludy György fedezett fel.

⁵⁰⁶ A Vízforrásokat, tardionokat Minkowszki fedezte fel a XX. század elején.

⁵⁰⁷ A Tűzforrásokat W. E. Lamb jósolta meg és a hidrogén színképvonal felhasadás mérésével a gyakorlatban is bizonyította létüket a XX. század közepén. De nem ezért kapott Nobel-díjat.

időforrások jönnek létre, melyek találkozása során azonban még mindig nem keletkezik semmi általunk ismert dolog.

A tardionok, Vízforrások 1E sebesség alattiak,⁵⁰⁸ míg a tachionok, a Tűzforrások ezt többszörösen is meghaladhatják, rendszerük az 1E–10E sebességtartományban teremtőképes. A terjedő időszférák e mozgásával fellép tehát az az érdekes jelenség, hogy amikor például a forrás a fénysebesség felével mozog, hullámfrontjai elől elvékonyodnak,⁵⁰⁹ hátul pedig felritkulnak.⁵¹⁰ A rendszerben fellépő időrövidülési jelenség az időkontrakció és idődilatáció. De benne haladva az idő nem telik lassabban vagy gyorsabban, az esszenciák nyugalmiak, normálisak. Hanem a külső szemlélő igen eltérőnek látja a belső mozgást, mert a sűrűbbnek mondható zóna lassabb, a ritkább gyorsabbat mutat. Amikor pedig egy forrást⁵¹¹ elér egy másik forrás első hullámfelszíne, az 1E sebességgel haladó forrást már nem tudják elhagyni a belőle folyamatosan kiáradó időesszencia-hullámok. Emiatt az eltaszítás időpontjától a vizsgált időpillanatig egy pontban végtelenül felhalmozódott időhullámok és különböző idejű források virtuális rendszere – mint tömegetlen fénymagocska – megállított idő.

4.2 Negatív időrendszerek belső szerkezete: a második dimenzió keletkezése

A teljesen tömegetlen fénymagok fénysebesség fölé továbbgyorsításakor az einsteini $E=mc^2$ képlet értelmét veszti, mert 0 szorzó jelenik meg benne. A fénysebességnél gyorsabban mozgó időforrások, a tachionok tartam topográfiája tehát időhurkot mutat: a kezdeti gömbalak lapulttá válik (tartamkontrakció), s forgási ellipszoid keletkezik, a dimenzió terjedési tulajdonságát ugyanúgy megőrizve. A forrás a jobboldalom rohan, mondjuk a fénysebesség kétszeresével, s a kiáradó és folyamatosan kiterjedő időesszenciák egymásba hatolnak. A keletkező új jelenség kezdetben a három forrás interakciójának sebesség határesetete (1,73 E). A korábbi két létező váltakozó állapotai, a gömbszerű és egyidejű rendszer eseményhorizonti rendje itt felborul, az időrendszer kúpossá válik. Mivel a forrás gyorsabban mozog, mint ahogy a róla indult hullámfrontok terjednek, a kétféle létezés egymást követve alkotja a tűz palástját. S mialatt a Víz esetében a 0 a legelső pillanat, azaz a terjedő gömb felszíne, itt ez a gömb leghátulra kerül,⁵¹² és a forrás, a jelen a kúpos tartamrendszer csúcsán rohan. Az ottani kiáradás belsejében lakik, egy belső pontban, ahonnan a paláston hátrafelé haladva „múlik az idő”, mégpedig hátrafelé.

Ez tehát a második dimenzió keletkezése.⁵¹³ Ha nehezen is, de a szálszerű, lineáris dimenzió elkerülhetetlenül felcserélődik egy gömbszerű egy dimenzióra. Így aztán a második dimenzió sem egy sík lesz. Egy pontból kiindulva valójában egy csepp alakú időrendszer növekszik, mely először teljesen el van szakadva a mögötte hátrahagyott múltrendszerétől. Ez aztán „belenő” a mögöttes idővilágba és ezzel többidejű zónákat szül. Azaz egy pontban több időrendszer, ugyanannak az időforrásnak több kiáradása is jelen van. (Hasonlatos volt ehhez a fénysebességgel haladó időrendszer, ahol egy pontban halmozódott az idő.)

Nagy esszenciális zónákban alakulnak ki kettős, egyes esetekben hármas, négyes stb idejű zónák, s csak ezeknek van teremtő tulajdonságuk. A különböző időpontokban kiáradt időszférák egymásba hatolása lényege az egyes pillanatokban ragadható meg. Ahol két

⁵⁰⁸ A múlt Víz típusú sebességgel tágul, amit Einstein eseményhorizontnak nevezett.

⁵⁰⁹ Mint a fizikai kékeltozódásban.

⁵¹⁰ Mint a fizikai vöröseltozódásban.

⁵¹¹ Amely múltterjedési sebességgel halad, azaz fénysebességgel, ha lenne már fény. De nincs, azért e forrás nem fény, hanem csapán fénymag. Ezt jelöli a néprajzban általánosan ismert Mária-jel.

⁵¹² Az „Isten háta mögötti” helyre.

⁵¹³ Az avatott misztikában ez a Tűz első meggyújtása.

időszféra együtt van jelen, kettős az idő. Ennek sok a következménye, például kettéhasadási jelenség az idő későbbi evolúciójában, ami a források szaporodásához s ezzel az Univerzum megteremtéséhez vezet. Ahol két idő van jelen, a források „kétfelé vannak ugyanott”. Kettéválnak, mégis egyek. S e kettéhasadás nélkül még mindig csak a kezdeti, kiindulási, eredeti időforrások léteznének a világban, s ez lenne a világ. A kezdeti igen kisszámú forrás közötti interakciók valahogyan kiváltják a források osztódását, hogy legyen elég ősvalami – nem anyag! – a dologhoz.

A források és időesszenciák egymásra hatásakor fellépő időtopográfiában az első az egyetlen impulzus világa, amely szemléletesen mutatja a negatívra, kifordultra keletkezett idővilágot. E tengelypontból indult és egy időpontban végetért egyetlen kiáradási periódusban az idő analóg. A forrás t_0 pontból t_4 pontig halad, s közben eseményhorizontja $1E$ -vel tágul. Legelől a legfiatalabb, legkésőbb kiáradt időesszencia halad, ami a rendszer belsejében is megtalálható, éppen a t_1 -es valamikori kiáradási pontot metszi a mozgástengelyen, amit stringnek nevezünk. A rendszerbe jobbról-balra a tengelyen behaladva először a t_4 , majd a t_3 , t_2 , t_1 , t_0 tengelypillanat mutatkozik, majd a másik zónában a forrás eltűnik, s utána egész pontosan megismétlődik mint t_4 , t_3 , t_2 , t_1 , t_0 . Itt ugyan még nem kettős az idő, de mindez visszafelé történik, mert az eredeti események a t_0 , t_1 , t_2 , t_3 , t_4 sorrendben zajlottak, hiszen a forrás elmozdulása ebben a sorrendben érte el a tengelyen ezeket a pontokat. Ha viszont balról-jobbra haladnánk a rendszerben, akkor pozitív időt élnénk át, s ugyanúgy kétszer, mint a negatívát. A kettősidő jelleget abban lehet felismerni, hogy egy helyen két időszféra is jelen van.

4.3. Az időhurok: a téridő – az energia – születése

A harmadik döntő pont, amikor a létből létezés, a meghatározhatatlan időből téridő lesz. A kulcs a források mögött hátrahagyott idővilágok közegeiben van, mert a káosz evolúciója első lépéseiként két őselem van, Tűz és Víz. A tachionok világa negatív jellegű, ahol megváltozik az eddigi taszítási jelleg, mert időben visszafelé zajlik, mint a visszafelé lejátszott film. Csak itt geometriai értelemben kell lejátszani, s a sugárirányú taszítás sugárirányú vonzássá válik. A sugár itt mindig annak az aktuálisan megérintett szférának a centrumát és az attól való távolságát jelenti, ahol az időközegben való mozgása közben a másik forrás időesszenciáiban mozgó forrás tartózkodik. A sebességi kontrakció-dilatáció pedig itt még figyelmen kívül hagyott, hogy ne legyen olyan bonyolult a dolog. Azaz csak gömbökről, nem torzult változataikról beszélünk. A legkülső felszín taszító jellegének megtartása is feltételezett, ami csak addig áll fenn, amíg a behatoló forrás be nem hatol a szféra belsejébe. E legkülső „rétegnek” inkább elméleti jelentősége van, mert a mozgás csak a megérintés vagy behatolás pillanatától értelmezhető, mert addig nem is léteznek egymás számára.

Ha háromszoros fénysebességgel száguldó cseppalakú időrendszer csúcson lévő forrása – igen kis valószínűséggel, de a végtelenben mégis lehetségesen – belerohan egy másik ugyanolyanba, ugyanolyan gyorsan szembe haladó időrendszer eseményhorizontjába, az egymásba hatolt két tartamrendszer kétfelé ágazik, s a kettőből négy forrás lesz. A kettő, egymás időterébe behatolt és ketté felhasadt forrás egyike mindkét oldalon elfordul a hossz tengely körül. Az egyik oldal a másik oldalnak tükörképe, csak éppen ellenkező csavarodást kezd, az egyik jobbosnak, a másik balosnak indul, s a két ág, Tűzcsepp, meredeken visszakanyarodik. Azaz a két forrás egy-egy ága igen kis íven teljesen hátrafordul. A nem elkanyarodott, előrehaladó két forrás pedig túlgyorsulva továbbrohan a másik tachion belsejébe. Ám a visszakanyarodó és a tovaszáguldó két forrás egyazonos marad, s úgy van máshol, hogy közben egyként létezik. Az egységből tehát kétség lett, két egész, ami mégis mindig egy marad.

S ezzel a véges dolgok kezdetéhez értünk, mert amikor a hátrafordulás teljes lesz, a forrás elkerülhetetlenül behatol a saját hátrahagyott múltjába. A Tűz belerohanva tehát a Tűzbe kettéhasad, s a visszakanyarodó ágból megszületik egy virtuális forrás, mely a saját múltjának belsejében meglátja valamivel fiatalabb önmagát. Mivel gyorsabban rohan a saját kiterjedésénél, állandóan a saját jövőjében tartózkodik, belefutva a saját múltját felé hozó múltesszenciáiba. Meglátja magát elszáguldón maga előtt, látja az egyre dagadó Tűzcseppet, mely éppen azon az úton halad, ahol az imént ő haladt.⁵¹⁴

Mivel tömegtelen időforrások szülik őket, a tachionok sebességét nem korlátozza a fénysebesség. Az ötszörös fénysebességgel száguldó dimenzióforrás külső, kukacszerű eseményhorizontja – gyorsabban haladva, mint terjedve: önmagába betekeredve – egy-egy pillanatban betekintést nyer saját virtuális valóságába.⁵¹⁵ Olyan körbeforduló dimenzióforrás hátrahagyott dimenzióvilága ez tehát, ami sokkal sebesebben mozog, mint a saját fénysebességű kiterjedése, s kanyarodó kúpként visszaérkezik önmagába. Ezzel és ekkor olyan időhurok keletkezik, ami végtelen számban ismételtetni kezdi ezt a visszafordulási eseményt. De az ezen esemény megszülte virtuális létező nem azon a helyen indul, ahol a múltjába hatoló forrás tartózkodik, hanem abban a pontban, ahol akkor volt, ahonnan a gömbszerűen táguló múltfelszín kiindult, azaz kb. hatvan fokkal odébb a forrás előtt a pályán. Számunkra megérthetetlen ellentmondás ebben, hogy ami a forrás előtt van, az a jövője, s a forrás maga a jelen, a valóságos virtuális forrás viszont a jelenlegi állapot előtti információkat és ezzel a múltbeli állapotokat hordozza. Vagyis a forrás a jelenből a jövője irányában a saját régebbi énjét látja maga előtt, ami egyre rohan előtte azon az úton, amit az imént már bejárt. S ez nem egy másik, hanem ő maga egy másik helyen.

A dolog lényege a 60 fokkal elcsúszott „másolati” dimenzió ugyanúgy lezajló idővisszacsatolásával folytatódik, és ez tovább ismétlődik a harmadik, negyedik, ötödik dimenzió megszületésével. De ezek nem más, mégcsak nem is új dimenziók, de nem is másolatok, mivel valójában nem mások, hanem ők is kiinduló források. Tehát sem a másolat szó, sem a tükröződés nem fedi a valóságot. A másik szó inkább, az eredeti utódját, mását értjük alatta, tehát őt magát, kissé más időben. S amikor az ötödik forrás megszüli a hatodikat, ugyanakkor elfogy az első forrás alól a sajátmúlt esszenciája, amivel nyomtalanul eltűnik a létezésből. Ezért egyszerre hat forrás sosem létezik, a rendszer nem jut ötről a hatra, nincs hatos szimmetriája. Minden virtuális dimenzió egydimenziós tachion, együttes hullámvilágukban olyan hatos szimmetriában szétáradva, ahol mind a hat forráshely képviselt, de közöttük lépked egy – a források szemszögéből – mindig üres, esszenciátlanabb, nemtér-nemidő réteg.⁵¹⁶

Miután a források a végtelenségig üldözik egymást, ekkor már valóban kimondható, hogy helyről van szó. Az esemény a hatodik forráshely kialakulásával már csak önismétlő, amivel megszületett a téridő. Maga az energia jött létre, ez a parányi forrásvilágú, de a végtelenbe fénysebességgel szétáradó esszenciális téridő, mely alkalmas a teremtés további lépései kialakítására. Minden ezen belül fog létrejönni, ami anyag és energia, elválaszthatatlan függésben a Mindenható⁵¹⁷ Téridő geometriájától. E táguló dimenziók nem úgy növekednek tehát, mint a csigaház, hanem a legkisebb eleménél, vagyis a forrásánál fogva. Óriásira növekszik, de nem végtelenül nagyra, s egy ponton visszafordul a forrásaihoz. Így

⁵¹⁴ Ennek az időfizikának, időkozmozgóniának a felfogását segítik az ősnyelvek, a mondák, valamint a csillagászat, a néprajz és a vallástörténet is. Bizonyos népmeséink is a téridő születését és működését írják le, például a Feketeország című.

⁵¹⁵ Ez népmeséink tűzokádó sárkánya. A csángó népszokásokban értik s ugyanolyan sárkánnyal ünneplik a teremtést, játszik el a teremtés folyamatát, mint a kínaiak.

⁵¹⁶ Aminek vizén hajózott Noé.

⁵¹⁷ Más néven Mahad.

Univerzumunk hatalmas, de nem határtalan. Mint a neuronok, tágul, s mégis ugyanakkora marad.

4.4. E tér tulajdonságai

Ebben a ma szokványostól eltérő téridőben minden dinamikus, mert úgy vált át egy dimenzióból hat dimenziós téridőbe, hogy közben végig egydimenziós marad. Vagyis ötölhatol. A saját időbe befordult forrás egy virtuális forrást generál, mely ugyanolyan jögerős, mint a „másik”, mert az is ő maga, csak kicsit előbb van a sajátidőben, pedig előtte van, maga előtt látja a mást, a jövője irányában. Ami előbb van, már „régén” ott van, az létezik számára, miután saját hullámai éppen erről tudósítják, az előbbi létezésről. Az iszonyatosan gyors száguldása miatt már rég eljött arról a helyről, ahol újra meglátja magát, de ez a virtuális forrás egy ideig teljesen valóságosként viselkedik számára. A felé megérkező időrétegben egy kép utazik felé, mely képet saját maga keltette azzal, hogy az előbb még azon a helyen tartózkodott. Ez semmiféle egyéb dolgot nem igényel, mert a kiáradás a létezés következménye. De ez az „új” forrás időben már eltérő helyen van, amivel egyúttal máshol is van a sajátidőben. Pontosan ez az időbeli és immáron térbeli elcsúszás jelenti a második forrás megszületésének lehetőségét, s a folyamat egészen az ötödik forrás megszületéséig folytatódik.

A kialakuló, állandó terjedésben születő téridő belső esszenciális időrendszere roppant bonyolult virtualitási folyamatokon esik át, bonyolult megduplázódási zónák kialakulásával együtt. Egy olyan virtuális forrás is létezni kezd a rendszer középpontjában, amely helyzeténél fogva nem tachion, hanem lényegében egy a rendszerhez képest álló valami.⁵¹⁸ Még tardionnak sem mondható, mert az ion itt vándort jelent, de ez a virtuális forrás itt nem vándorol, hanem áll. Ám érdekesen nem állandó, hanem időszakosan létezik, mintegy létezésstranzponderként, amit a körben száguldó elemek keltenek, s ezeket a körben száguldó virtuális elemeket pedig a középső forrás egy-egy jóidőben érkező dimenziórétege tartja meg a ciklikus létezésben, a hatodik kivételével. Egy térciklus után már minden forrás virtuális másolat, de az originális jellegű elemek eltűntével is tartós a rendszer. Akár évmilliárdokon át ismétli körtancát a sajátlétezés végeláthatatlan álmában. Ez a ma közismerthez képest másmilyen energiamegmaradási elv, mert ez térjellegű, keletkező és megszűnhető energia.⁵¹⁹

Ezt a középső hetedik forráshelyet tehát a többiek hullámtere eredményezi. Hat alkalommal villan fel egy teljes hatdimenziós keletkezési ciklus alatt. Ám a hatból három a létváltakozás miatt a túlsó világra esik és számunkra nem létezik, három a mi oldalunkra. Ez a létváltás a körben keltett és fenntartott Tűzforrásokra is igaz. A kettős létezésű források egyenrangúak, mert egyek, ugyanabban a térben és időben, valamint egységes dimenzióvilágban vannak. Térfizikailag hatdimenziósként tehát csak hármat tapasztalhatunk, de a másik oldali lényünk is ugyanazt teszi, mint az itteni. Ez igaz minden atomunkra és a műszereinkre is, ezért egyelőre mérhetetlen. A valóságunk itt és ott van, és sosem látható meg a jelenen túli. Tehát a hatos szimmetria minden eleme egydimenziós, de négy dimenziósnak látszik lenni, mint a növekvő csigaház.⁵²⁰ Az idő elemei viszont egydimenziósak kanyarodva, csigavonalú esszenciákat létrehozva is.

A folyamat végén tehát a kiinduló egy négynek, illetve huszonnégynek mutatja magát: a körbe kanyarodó kúpos idővilágok kúptoroid alakú módosult idővilágokat keltenek. Ennek a kúptoroidnak az egyik metszete spirális, másik metszete és vetülete ide-oda elcsúszott

⁵¹⁸ Ez a királylány a tűzokádó sárkány gyémánt várában. A kis pont vagy köröcske a hagyományos Dávid-csillag közepén.

⁵¹⁹ A tűzokádó sárkány különböző módokon megölhető.

⁵²⁰ Hatszor négy az huszonnégy. Úgy négydimenziós, mint a háromdimenziós növekvő gömb, az éppen fűjt lufi. És még ilyenek a hőmérsékletváltozással méretüket változtató tárgyak is.

körmetszeteket ad.⁵²¹ A vízszintes és függőleges metszet spirálisa a Levegő elem ősi ábrázolási módja. E Levegő tehát Őselem (ősvalami), nem pedig belélegezhető gázkeverék. Ez az éltető elem, de sokkal magasabb szintű közeg. Vagyis a téridő az éltetője és rajzpapírja az általunk ismert anyagnak és fénynek. Ahogy ugyanis a spirálgömb (kúptoroid) keletkezése a végtelenségig folytatódik,⁵²² a sok réteg felrakódása után a belső szerkezet képe, topográfiaja egyre inkább eltűnik a külső rétegek takarásában. A kétmenetes spirálgömb éppen félfordulat után érinti magát. Azaz 2 spinű. És más a sebessége, mint a korábban „ötölt-hatolt”. Ha háromnegyed fordulat után hatol magába, az az energiakvantum születésének kulcspozíciója. Ilyen energiakvantum a térkvantum is, de az teljesen egyedi, mert csak a Kaosban jön létre. A kialakult esszenciális téridő e szimmetriarendszerének geometriai duális módosulata a fény. Fizikai dualitása is van, mert egyszerre hullám is és kvantum (adag) is, mert a térkvantum ütköztethető és tömege is van. De nem anyag és nem részecske, hanem speciális fotinó (nem foton), azaz olaszul fotonocska.⁵²³ A foton egy elméleti és gyakorlati téves elméleten alapszik. A tömeg és a tömegvonzás fogalma is zavaros a tudományban. A térkvantum nem „elgörbíti” a teret, hanem görbére kelti, ami logikailag teljesen más. A kiáradt teret már nem lehet elgörbíteni, mint a fizikai teret sem.

E spirálgömb meghatszorozva a tér szerkezetéhez közelít. Ez hat párhuzamos univerzum, amelyek ugyanott vannak, de egymásból nem láthatók, csak önmagukból, mert időben máskor vannak. A hatos szimmetria csak az egész téridőre jellemző. Egy-egy elemét közelíti az előbbi kétmenetes vagy a háromnegyed fordulatot spirálgömb. E hatos szimmetria síkbeli hatszögű szimmetriája speciális esete a térbelinek, amely oktaéder alakban hat egymástól egyenlő távolságban lévő forráspontot, forráselrendezést mutat.⁵²⁴ A teljes energiakvantum sík és oktaéder állapotok között is oszcillál. A térközepes oktaéder síkbeli rajzán a háromféle középpont közül az első a térben felefelé kiemelkedő, a második a szintben középső,⁵²⁵ a harmadik a lentebb elhelyezkedő.⁵²⁶ Az 5+1 aktív elem pont speciális állapota, amikor a jelenforrások nem hatolnak be a saját múltjuk belsejébe, hanem annak határán vannak. Ezt ábrázolni csak a félfordulattal elcsúsztott kettősídejű, egymásrafekvő kettős tenzor felszínnel⁵²⁷ tudjuk, de e két térszegmens, téresszencián kívül tehát még van másik négy, összesen hat. Ezért a nagy piramisok mérete és alakja adja tartósságukat. E forma a téridővel való rezonanciája miatt ma is működik.

Ha leszednék a piramis felső harmadát, akkorát durranna, mint egy atombomba, kőporrá lenne, mint a medumi piramis. Ugyanezért piramist nem is lehet építeni: még a feléig se jutunk és kőporrá szétrobban az alsó túlterhelt kövekre gyakorolt nagy nyomás miatt. A Kheopsz megépítését biztosan okosan tervezett belső struktúrái tették lehetővé. Elnevezése, az eredeti Khufu csak egy a felső részében talált helyesírási hibás grafiti alapján történt. Valódi tervezője a Nyilas jegy vezető kerubja, Keokhán, a Szárnyaló. És ez az akkori magyarság népi csillagjegye.

⁵²¹ Mint egyes gabonakörök, a váltakozva félrecsúsztott koncentrikus körök ókori és misztikai jele, vagy ugyanez matyó hímzéseken, alföldi szűrrátéteken. Ami egy nagyon okos ő üzenete a régmúltból.

⁵²² A forrásokat elhagyó dimenziórendszerek passzívan tágulnak a végtelenbe. Szabadság az ókori titkos nevük.

⁵²³ Az elnevezést Pauli olasz származású osztrák fizikus adta.

⁵²⁴ Ilyen a négyzetalapú gúla Kheopsz piramis, gondolatban ugyanazzal kiegészítve lefelé. Egyébként van benne lefelé is járat, amelyet már vagy harminc méterig felderítettek. És feltételezések szerint a királykamra alatt kb. kétszáz méterre van még egy nagyterem, s még annál lejjebb is funkcionális járatok. Ha a nagy piramis lefelé is ugyanolyan 146 méteres gúla, akkor a teljes magassága 292 méter.

⁵²⁵ A piramisnál a föld síkjában lévő középpont, ami a mesében a királyleány.

⁵²⁶ Ez a hatodik éppen lakatlan, mert egyszerre csak öt létezhet a hatból.

⁵²⁷ Ezt nevezték régen olajnak, ezért a térugrás „olajra lép”.

5. A valódi, dinamikus téridő

Az itt felvázolt, a szokványos elképzelésektől eltérő téridőnk és kialakulása érdekes módon megfelel a csillagászok által is megfigyelt állandó Univerzum tágulásnak. Amiből sokan arra következtetnek, hogy az Univerzum egésze egyre nagyobb. Ez azonban nem tekinthető a megfigyelt tágulás következményének, s a latin universus is önmagába visszafordulót jelent. Az Univerzum rendszere az ekvitemporális, feketelyuk jellegű külső felületéről, a rendszer pereméről, visszafordulhat a rendszer középpontja felé, mondjuk a nemtér–nemidőn keresztül, ahol nincs távolság és idő. Ekkor ugyan a teljes belső rész kifelé tágul, de elérve egy méretet, valamilyen természeti szükségességet, visszafordul a centrumába. Így állandó méretű lesz, de mégis belülről kifelé áradva állandóan tágul. Az anyag pedig felrakódik a feketelyuk típusú, atommagi anyagsűrűségű belső felületre, ami a nagy mozgató. És a fekete lyuk szingularitása toroid is lehet. Az Univerzum közepe, a térforrás, a jelenpont pedig lehet egy helyen, de akár mindenütt is.

A térforrásról megállapítottuk, hogy hét jelenpontja szép sorban létrehozza egymást az Univerzum terének megszületésekor, amikor hét önismétlő és állandóan önreprodukáló jelenforrás születik. Ezek modellezhető sorrendben létrejöve hat párhuzamos univerzumhoz biztosítanak téreesszenciát. Lényegében egyszerre hat teljesen eltérő világ ugyanazon a helyen. A hat forráshelyből mindig öt Tűz és egy középső Víz létezik, eddig tanult geometriai térképzetünkötől sokkal bonyolultabban, mert ez az új a valós fizikai tér.⁵²⁸

S még ez sem elég, mert egy valódi proton leírásához például tizenegy téridő kell legalább, esetleg tizenhat. Mert a források kétpont oszcillációt folytatnak, azaz a tér mellett megjelenik egy „másik tér” is. Amely csak egy forrásciklusnyit csúszik odébb. Teljesen egyenrangú tér, benne minden ugyanott van, mint ezen az oldalon, hiszen a virtuális források szinte teljesen azonos helyen vannak. A két létezés egység, de a felváltott létezés miatt mégis teljesen külön időben léteznek, hol az egyik van, hol a másik, mintha két különböző helyen lennének.

Erről sok információ van a földön, de az emberek már elfelejtették, miért őrizgetik ezt a tér és a hipertér dimenziórendszerét és dimenzió váltakozási lépcsőjét ábrázoló falvédőmotívumot. Ezt a jelet tartja kezében a gyémánt Buddha (Dordzse Szempa) is (a hiperteret is jelzi), és ilyen lépcsőzetes ábra – dimenziólépcső – sok van a Szent Koronánkon is, például a Szent Péter képen.

Két egymást csúcsában érintő oktaéder mentén eloszló forráshelyeket kihelyezve egy síkára lépcsőire és megtartva az útvonalat, amelyen a források az idő egymásutánjában teremődnek és elenyésznek, mindig csak öt forráshely fog élni, s a két oktaédernek van egy közös pontja, a sicut, amin át ide-oda hullámoz a források születése. Mindez a világegyetem lényegét mutatja, ahogy az öt fénymag dimenziórendszere lépked. Van olyan pillanat, amikor az egyik oktaéderben tartózkodik mind az öt forrás, mialatt a másikkban térszünet van, ami a fölle mozgó síkbeli dimenziólépcsőnél is megjelenik, a piramis közepén lévő kapucskákban. Valójában nem kapu vagy kör alakú dimenziókapuról van szó,⁵²⁹ hiszen a téridővel együtt a nemtér–nemidő mindenütt jelen van – magyar neve AHUN, ami a Szfinx régi neve is.

Ez a hipertér másképp strukturált, mint az Univerzumon túli Kaosz, mert rétegzett, a tér esszenciái közt terjedő réteg. Benne nincsen távolság, nincs itt–ott, s a benne való utazáshoz nem kell idő, energia. Ezért az úrutazás tökéletes formája, mert nincs benne fénysebességi

⁵²⁸ Ez tehát nem egyezik a „negyedik dimenzióval.” Ugyanakkor egyezik a mondabeli hét teremburával, a hét éggel.

⁵²⁹ Mint a sci-fikben elképzelik.

korlát sem. De benne az anyag nem marad fenn, mert benne az anyagi részecskék létképtelenek. Azaz a benne utazónak a fennmaradáshoz saját térforrásra lenne szüksége. Ennek elérése a mai technikai színvonalon ugyan lehetetlen, de a kultúrtörténet ősemlékei tudósítanak a használatáról. Egyes olvasatok szerint a Védák űrvárosokról, űrcsatákról és atomháborúról tudósítanak. A Grál leírásokban is szerepel, hogy az istenek az idősemmiben háborúztak. Bizonyos, mai, megfejtetlen üzenetek pedig szinte szájba rágják létrehozási módját.

Sok országban ugyanúgy megjelenő gabonaábrák – például a magyar néprajz kopjafáiról, kelengyés ládáiról ismert is ismert „mindenható” motívum – magyarázzák, hogy a Tüzek vagyis tachionok másolódási rendszerében a tachionok mindig ívelt, gömbpályákon mozdulnak el. Ezek az ábrák adhatják a téridő sematikus metszetét, mutatva az azt teremtő tachiont, tartalmazva a Mahadot, a Mindenhatót. Vagy a lépcsőzetes spirális pedig a tér dimenzió rendszerére, működési elvére utal. A lépcsők a téri dimenziókat jelentik, s a tachion egyre kisebb körei mintha alkalmazandó sebességi paramétert sugnának. Ugyanezt a spirált emlegetik a magyar Szent Korona keresztjének belsejében meglenni.

5.1. Új ablak a világra, új út a világba

Az eddigiek egyre jobb esélyt teremtenek egyszer eljutni a távoli csillagokig. Mert így az Einstein-féle relativitáselmélet egységesen kiterjeszhető az Univerzum minden szubatomi és makrovilági eseményére. Az itt ismertetett új, vallási köntösben terjesztett elmélet a világegyetem egyetlen dinamikus alkotójára épül, miszerint a téridő és az energia elvei egyek. Eszerint az energia és az anyag időből keletkezik és nem is áll másból, mint tisztán időből. S az energiát nem kell kinyerni sehonnét, mert az idő elengedhetetlen tartozéka a létezésnek.

A világegyetem keletkezése két időrendszer találkozásából indult. Az originális létezők, a megnyilvánultak, evolúciós folyamatai a Kaosz gerjedéséhez vezetnek. E megnyilvánultak időfelületeikkel felgyorsítják egymást, miközben olyan felgyorsult források is működésbe lépnek, amik már gyorsabban mozognak a saját eseményhorizontjaik terjedésénél. Így a kaoszban kétféle elem kezd keveredni, Tűz és Víz. A terjedésüknél lassabb források régi neve Víz, mai fizikai terminológiája tardion, a terjedésüknél lassabb források régi neve Tűz, mai fizikai terminológiája tachion. Ezek olyan őselemek, amikben nincs anyag, tehát nem részecskék. Itt energia sincs, hanem ez a Kaosz. Nem létezik még a tér sem, ami a most még szintén nem létező energiát és anyagot majd létezésben tartja.

A két időrendszer találkozási folyamatában kialakul az energia első formája, a téridő, aminek a nyugati neve Mindenható, a keleti Mahad. Ekkortól beszélhetünk időről, helyről és távolságról. A tér rétegzett, öt forrásból keletkező hatos szimmetriájú energiarendszer. A tér a fény speciális formája, tér nélkül született fénykvantum, mely rejtett fényként az általunk ismert fény (energia) elődje és fenntartója.

A téridő megszületésével az Univerzum kilép a Kaosz állapotából és további lépéseket tesz.

6. Zárszó

Mi különbözteti meg a képzeletet a valóságtól, ha minden valóságosról is csupán elképzeléssel nyerhetünk hírt, hogy van, beszámolót, hogy számunkra milyen, s e számunkravalóságát nem tudjuk kiküszöbölni? Azaz csak az érzékszervi adatokból rakjuk össze a világot olyannak, amilyenek tudjuk, képesek vagyunk rá, és tudatosítjuk, de azon túl is van jelenség, egyéb eszközök s ész által következteten. Ez az észmunka annyira alapvető, hogy akkor is elvégzi az ember, ha hiányzik egy érzékszerve, de még a két legfontosabb hiánya esetében is, ha a többen elegendő megfelelő bemenetet kap. Így aztán a külvilágot nagyjából

ugyanolyannak látja, tapintja minden ember, színeket és hangokat hasonlóként fogadunk be, műszerekkel mért határokat tartalmaz érzékszervünk, ez tárgyiség biztosítéka. Ami pedig a közös érzékelési eredményeket egységessé teszi, hogy elnevezéseket alkalmazunk, s beszédben, írásban külvilág elvont gondolat lesz, és egyéni hozzáállásunktól függ hitelessége. Ez kétfelől befolyásolt lehet leginkább, az egyik az érzelmek kavalkádja, öröm vagy bánat kötődhet az észleltekhöz, másik eszmerendszer összefüggése, elméleti meggyőződés le- vagy felfokoz benyomást. Azaz tehát embere válogatja, ki mond igazat, és kire kell úgy tekintenünk, mint ki szeret hantázni, honnan, melyik intézményből várhatunk tájékoztatást, s melyik cirkusz káprázata, megtévesztő alázásunk. Ám nyílik többféle gondolati út is, végigjárva elképzelhetővé tette, eseményszerűségeken, – régi regei világban hősök, félistenek éltek kimagaslóan a nép közül, s még fölöttük istenek. Ma a tudomány és technika vívmányai, rejtelmes birodalma tesz lehetővé körmönfont elméletet gyártani a részecskevilág tulajdonságairól, így lesz esőistenből időisten, áztassa lelkünk. Hogy csak egy hajszálnyi időszál válasszon el bennünket a valóságtól, minek képzelet bizonyossága ad érvényt, hiszen arra az ismeretlen területre lép otthonosan, ahol eddig világteremtőnket tudtuk.

A lényeg, hogy az időről is gondolkodnunk kell, hogy elképzeljük, mint teremti magát, s ez még akkor is így van, ha ilyen módon fogalmilag nem kell feltételezni kezdetnek a semmit, mert az időforrás megnyilvánulás nincs létezéshez kötve. Mert mintha az idő felette állna a minket körülvevő, minket alkotó természetnek, hiszen megfoghatatlan, szinte szükségtelen, és többletét magának köszönheti. Holott csak valami történéshez, változáshoz köthető vagy kötött. S mennél okosabb vagy, annál kevesebbet tudsz – biztosat, vagy egyáltalán, és a mindenséghez képest semmi vagy, időd kifejezhetetlen rövid, ameddig élsz, az örökkévalósággal szemben. De akkor honnan van egészét felölelő világod? Onnan, hogy végtelenül több vagy, mint aki nem él, sohasem élt és sosem fog élni a jövőben sem. Hogyan? Aki élt vagy élni fog, az jelen van most is valamiképpen? Bennem? És én jelen voltam a múltban már valaha és jelen lehetek a jövőben, valamikor valahol valakikben? Mi ez, tisztán a lélekvándorlás igézete? Á, dehogy! Egészen másban áll lényegünk, mint hisszük, mert nem az egyediségünk – ami egyéniségünket és jól kidolgozott személyiségünket szolgáltatja, – a kulcs a működésünkhöz, szereplésünkhöz eme Földön, hanem kapcsolódásunk a többiekhez, lett légyenek élők vagy nem élők és élendők. Ez pedig gondolkodásunk révén történik és a szellemi szférát táplálja, és egyáltalán: onnan ered. De nemcsak származást tekintve, hanem minden pillanatban testen túlmutató tudatban. Mert világot teremtő feladatot teljesít, betölti bennük végtelenre vágyásunk szüntelensége. S ha önmagán túlmutatást kérünk tőle, lázadó lesz kívánságunk, bűnös hívságokra pazarló. Hiszen a mindenség, köszöni szépen, jól meg és elvan nélkülünk, nekünk van szükségünk rá, hogy létezésére gondoljunk, azaz kitaláljuk magunknak őt, mint végtelen örökkévalót, aki személyként tekint le ránk s vissza önmagára.

Csakhogly ilyenkor többet mondunk róla, mint amit korlátozottságunk megengedhetne, mivel nincs világon túli nézőpontunk ilyen ítélethez, és bele sem látunk szerkezetébe – kettősségét feltételezni. Sőt mai tudományunk inkább azt feltételezi, hogy együtt és egyben van minden: szellem és test, elvi törvény és alkotó hordozó. Csupán annyival nőtt képességünk a régiekhez képest, hogy a szellemi részt nemcsak elménk ragadja meg, hanem műszeres méréssel is rá tudunk mutatni, mint a legfinomabb, legkisebb méretű létezési terekre, részekre és módokra, rezgésekre, hullámokra többszörös viszonyban. De ez mind mi vagyunk: jó teljesítményünk és saját alkotásunk dicsérete. Belátható távlatokkal azonban aligha bírnak egyének síkján, hanem csak az emberösszeség teheti mindig teljessé, éppen szükséges túlélési feladatokhoz mérten az időszerű szellemi állapotot, sosem elérve a mindenségét, bár bízhatunk benne, hogy amit elsajátítottunk belőle s újraépítünk magunknak, az kiállja a próbát, nem megy szembe vele, sőt tetszik neki. Kinek? Akitől nem szabadulunk e képi világban mégha gondolatban már messzire távolodtunk is tőle. Mert még nem derítettük ki, hogy honnan van

bennünk megszemélyesítése elmúlt ezredévekben, holott előtte ilyenünk nem volt, hanem az öregekben tiszteltük meg a tudást, a gyermekekben életünk folytatódását, és tenni a dolgunk természetes volt. S ez a természet látszik most leszakadozni egyénről és közösségéről, azaz a családról és az egész emberiségről is, mondván, ott van helyette elérhetően a látszó és viruló világ. Amiben minden lehet, mindent szabad, csupán a képzeleten múlik a boldogságunk, ezért érdemes nyitottnak lenni mindenkinek a gondolkodása felé. A tetszetősen megtévesztő felé is, ahol tömegesen terjedhet a rossz, s nehéz visszafordulni a tévútról. Ezért kötelesség gondolkodási mélység-magasság iránt fogékonyvá válnunk, hogy az emberszellem táplálta módon éljünk létezésünk világörökségével.

A kultúrtörténet beépítését láttuk tehát fentiekben a természettudományos eredményeket tovább gondoló elméletbe. Néha pedig fordítva, a részecskefizika ismeretei adják az alkalmat a régmúlt összefüggéseinek rendszerbe helyezett értelmezéséhez. A lehetőség adott, mert az adatoknak oly nagyfokú a számossága és változatossága, valamint a gondolkodásunk rugalmassága, hogy értelmes egésszé állítható össze sokféle nézőpont érvényesítése. Ezzel találkozunk egyébként a magyar őstörténet további területein, ahol a régészet által feltárt, vagy a genetikában előforduló többszázmillió adat tetszetős alakzatokba rendezhető. Mindez azonban nem lehet elég, mert nem pontos, számunkra viszont kedvezőtlen is, ha a valóságot tekintjük, aminek megfelelően megragadott mozzanatai igen közel hozzák az általános emberit és a magyart. Régóta dolgozunk megismerésén többen, ha az eredmények lényege még nem is épült be a mérvadó köztudatba.

Függelék

A szómaszignifikancia természetértelmi hídja⁵³⁰

David Bohm a szómaszignifikancia fogalmával kívánja elérni, hogy elkerülje a pszichoszomatikus kifejezésben rejlő egymástól független és kölcsönható két tényező, a test és a lélek feltételezését, megfelelően a dolgok szerinte valódi állásának, valamint hangsúlyozván a test egységét az értelemmel, vésősoron a jelentéssel. Bár Bohm a jelentésnek kulcsszerepet szán, de hogy kizárja a megismerendő valamiféle előzetesen sugallt ismertségét, explicite nem definiálja a jelentés jelentését, hanem a témában előrehaladván szeretné azt feltárni.⁵³¹

Így az ő szómaszignifikancia kifejezése nem tartalmazza a szokásos elkülönítést, hanem a teljességgel oszthatatlan valóság kétféle szemléletmódját, a valóság egész érzékelési, illetve gondolati megjelenési formáját nyújtja. Szerinte mindkettő magában foglalja és visszatükrözi a másikat, és mindkettő a valóság megbonthatatlan egészének más–más oldalról való megnyilatkozása. Hasonlóan ahhoz, ahogy egy tárgy két különböző kétdimenziós látványa láthatóvá teheti annak egyedüli háromdimenziós egészét. A végsőkéig megbonthatatlan egészre mint szemléleti alapra hozza Bohm az elektromos és mágneses töltések, illetve pólusok példáját. Az elektromos töltéseket ugyanis elkülönült, valamely részecskehez tartozó, határozott térhelyzetű létezőknek tartják, míg a mágneses sarkokat pusztán gondolkodásunk megkülönböztetésének az egy egész és oszthatatlan mágneses mezőben. A teljes mágneses

⁵³⁰ A „David Bohm természetértelmi hídja.” című előadásom alapján, melyet az *Agy-tudat team konferencián* tarottam a BME Filozófia Tanszékén 1989. május 4-edikén.

⁵³¹ Lásd Soma-Significance: *A New Notion of the Relationship Between the Physical and the Mental.* <https://www.goertzel.org/dynapsyc/1995/bohm.html> V. ö. „Soma- significance and the activity of meaning. (1985)” Extract from Chapter 3. of David Bohm: *Unfolding Meaning. A Weekend of Dialogue.* Ed. Donald Factor. Routledge an Kegan Paul, London U 1985. 1987. <https://www.rebprotocol.net/somasig.pdf>. David Bohm: *Meaning and Information.* (1989) <https://www.scribd.com/doc/156009464/Bohm-Meaning-and-Information>.

térbeli alapviszonyokat kifejező szembenálló mágneses póluspárok mintájára Bohm a szómát és a szignifikanciát, azaz a testet és az értelmet a valóság egész áramlásmezejének tetszőlegesen szétválasztott két gondolati oldalaként fogja fel, akárha a mágnesrudat valahol eltörjük, s az előző póluspár megkettőződik a két új rúddarabon.

Szóma és szignifikancia kapcsolatát Bohm azzal jellemzi, hogy minden egyes különleges szignifikanciaféleséget a megkülönböztethető elemek bizonyos testi elrendeződése, összekapcsolódása vagy szervezettsége hordozza. Azok a jelentések pedig, amiket például a papírlapra írott jelekből az olvasó felfog, vagy amiket a tévékészülékben az elektronnyalábhhoz továbbított jelmozgás visz a nézőhöz, szomatikusan, további fizikai, kémiai és elektromos folyamatok által szállítódnak az agyba és az idegrendszer többi részébe, ahol ezek egyre magasabb és magasabb intellektuális és emocionális szinteken ragadják meg őket. S ebben a folyamatban e jelentések szomatikus kísérőjelenségeikkel együtt meglehetősen kifinomultakká, kényesekké, nehezen megfoghatókká, érzékelhetetlen elvontságokká válnak. Azaz egyáltalán nem kézzel foghatókká, szemmel láthatókká, illetve nyilvánvalókká.

Ebből jön Bohm másik megfontolása, miszerint a valóság további két kulcsszempontja az elvontság és a kézzelfoghatóság. Így minden testi forma és szöveges oldal olyan jelentést takar, ami érthetően finomabb, elvontabb, mint maga a forma, ám e jelentés megragadható további szomatikus formák, az agy és az idegrendszer többi része elektromos, kémiai és egyéb működése által, ami nyilván finomabb és elvontabb, mint az őt létrehozó testi forma. Ezért relatíve ami kézzelfogható az egyik szinten, elvont lehet a másikon. Mint a televíziós jel esetében, ahol a szemmel látható tárgyat a kamera jóval elvontabb elektromos jellel alakítja, melyet még finomabb rádióhullám szállít a vevő antennához, mely aztán ismét elektromos jeleket küld a készülékbe, hogy annak ernyőjén újra feltűnhessen a szemmel látható hasonmáskép. Az egész folyamatban nyilvánvalóan bizonyos tartalom állandó jelleggel átalakítódik finomabb, elvontabb szintekre, s végül vissza a szemmel is láthatóra.

Bohm szerint az ilyen tevékenység elvben korlátlan mélységű és elvontságú értelmi szintekig folytatódhat, mert minden testi alakzatnak van finomabb testi szinteken megragadott jelentése. Így a jelentések a legkifinomultabb és a legátfogóbb struktúrákba szerveződve korlátlanul kiterjeszhető módon képesek egymást magukba foglalni, tartalmazni, illetve átfedni. Bizonyos tartalom előbb adott szinten, majd másikon található, s e szintek kapcsolata még másik szint lényegi tartalmának alkotórésze, és e struktúra végtelenül folytatódik. Ezért semmilyen elvontsági szint teljes tartalmát nem lehet visszavezetni egy másikra. A szintváltással együttjár a testi vagy kézzelfogható és az értelmi vagy elvont sajátos tartalom változása is. A szomatikus szint jelentése átvihetődik egy kifinomultabb testi szintre, melynek további jelentése van, s így tovább magasabb szintekig. A tapasztalatban mindkét pólusnak jelen kell lennie, hiszen a teljes tartalom nem jelenhet meg sem csupán a testi, sem csupán az értelmi oldalon.

Bohm figyelmet szentel a fordított, jelszomatikus kapcsolatnak is, mely ugyanazon folyamatnak ellenkező oldala, ahol minden adott szintű jelentés kézzelfoghatóbb testi szintre hat. Ez az önálló létezők közöttinek tekintett pszichoszomatikus viszonytól abban különbözik, hogy egy egész áramlásmező elvont szempontjai, illetve pólusai közötti jelszomatikus kapcsolat, ahol minden egyes szempont gondolati eszköz az áramlásmező más-más viszonyoldalának kifejezésére. Az ember lényén kívül végzett korábbi gondolati metszés, mely a szóma és a szignifikancia pólust eredményezte, itt az emberen belülről kerül, s a jelentés közvetlenül hat a testre, elkülönült psziché általi megértés nélkül. Ha valaki például egy sötét éji árnyat gyilkos támadónak vél, gyorsabban kezd verni a szíve, megnő a vérnyomása, ömlik az adrenalin, az illető kész küzdeni, elfutni vagy jéggé dermedni. Ha azonban árnyéknak gondolja, a szomatikus válasz egészen más lesz. A totális fizikai választ alapvetően és

közvetlenül az befolyásolja, hogy mit jelentenek számára a fizikai és pszichológiai alakzatok. A jelentés a tudásháttér, a képességek, a feltételrendszer és egyebek által változik. Vagy például a talált tárgy szomatikus válaszreakciója sokkal intenzívebbé válik, ha úgy látszik, hogy drága ékszer. De ha kiderül róla, hogy csak bizsu, a szomatikus válasz ismét lecsökken az új jelentés szerint, mégha külsőleg a tárgy ugyanolyan marad is. Amint egy írás is jelenthet számunkra csupán tintát a papíron, avagy nagyjelentőségű üzenetet a velejáró jelszomatikus hatásokkal.

Ez hát eddig a szómaszignifikancia normális vagy egészséges menete. Bohm szerint azonban ez lehet káros vagy rendetlen is. Normális esetben a gyors szívverést például a veszéllyel lehet magyarázni, rendellenességként viszont jelentheti a szív fizikai károsodását is, és ekkor a páciensnek még a veszélyérzete is megnő, s ettől a szíve még gyorsabban ver. Mindez elindít egy katasztrófába torkolló pozitív visszacsatolási lavinát, ahol a szóma szignifikációja jelszomatikusan csatol vissza, úgy megváltoztatva a testet, hogy az még jobban növeli a szignifikációt. A testi károsodás a szómaszignifikáns és jelszomatikus közötti pozitív visszacsatolás tipikus formájaként a széleskörű idegrendszeri rendellenességek makacs velejárója.

Akár egészséges, akár rendellenes folyamatban, mondja Bohm, amint adott jelentés a szomatikus oldalba bevésődik, folytatja az eredeti szignifikáció fejlődését. Az egész folyamat az eredeti szignifikancia felbomlása olyan formákba, melyek alkalmasak a testnek a jelentésből fakadó utasítására. A jelentésfelbontó szomatikus szintek kézzelfoghatóbb testi szintű tevékenységhez, egészen a környezet fizikai befolyásolásáig vezetnek. Bohm az energiamozgás két útjának tekinti ezt, ahol mindegyik szignifikanciaszint a következő kézzelfoghatóbb testi szinten hat, mialatt a percepció a hatás jelentését az ellenkező irányba viszi. Ez a két mozgás a szómaszignifikancia folyamatában a szóma és a szignifikancia aspektusa között megy végbe, s a jelentés ezen átfogó struktúrája kerül be minden tapasztalatba. A fájdalomingert például az idegkódolás veszi. Az érzéki neuronok szállította, elektrokémiai ingerület formájú jelentés olvasata az egyben a fájdalomérzet, vagy jelszomatikusan hat a mozgató neuronon keresztül az izomösszehúzóásra, vagy a megfelelő mirigy kiválasztására.

A magasan integrált szinteken, mondja Bohm, együtt jár az alapjelenségek óriástotalitása az alacsonyabb szintű jelentések egész sorai jelentéseinek percepciójaként, s lényegében ebből ered a hormonfelszabadítás, az emóciókeltés és az izomtevékenység. S amikor e folyamat kiterjed a környezetre is a hanghullámokon, a fény továbbította taglejtéseken keresztül, a jelentés átvivődhet egyik embertől a másikhoz. S összekapcsolódhat az egész társadalommal könyveken, újságokon, telefonon, rádión, tévén keresztül egy hatalmas szómaszignifikáns és jelszomatikus tevékenység-hálón, ahol még az egyszerű fizikai tevékenység is mozgást és formát kommunikál az élettelen tárgyak felé. Emberi környezetünk pedig Bohm szerint annak az örökké változó jelentésnek a szomatikus eredménye, amivel a tárgyak az ember számára a történelem során rendelkeztek. Sőt ez a jelentés még a természethez és a kozmoszhoz való viszonyunkat is mélyen befolyásolja. A természet egésze civilizációnkkal együtt egy szómaszignifikáns és jelszomatikus mozgás, melynek egyszerűbb változatai az idegrendszerbe beépített reflexek, melyek ösztönökként a faj összegyűjtött tapasztalatát fejezik ki. S e viszonylag egyszerű reagálások egyre kiválóbb és változatosabb válaszokig jutnak, amint a méheknek a nektárforrás irányát és távolságát jelző tánca. A magasabb rendű állatoknál a jelentés működés módja még nyilvánvalóbb, egészen addig, míg az evolúció során ki nem alakult az emberben a tudatos tudatosság, melyben a jelentés a legközpontibb és a legéletbevágóbb. Ezt Bohm azzal magyarázza, hogy a jelentés számunkra nemcsak szignifikancia hanem az irányába való szándékunk, intenciónk is.

Szerinte az intenció ama totális szituáció jelentésének vagy szignifikációjának megelőző felfogásából következik, mely a fontos lehetőségeket és a jobbat választás indokait adja.

Valamely étel elfogyasztását például befolyásolhatja szimpátia és ellenszenv, vagy tápláló minőségének tudata, de még a megtartóztatás is egyfajta a szignifikancia totalitásától függő cselekedet. Ezekben a cselekvésforrásokban a percepción, absztrakción és kifejezett tudáson kívül még a nyelvben közelebről meg nem határozott, konkrét jártasságokat és reagálásokat tartalmazó hallgatólagos tudás is benne foglaltatik, amilyen például a biciklizés tudománya. Ez az egész szignifikancia az érzésként érzett intenciót adja, a készletést meghatározott válaszra. Átmenni a nyitott helyzetű ajtón, vagy nem a zárt jelentésállásún konkrét intenciót például a totális jelentés összes más elvont összetevője javasolja, illetve zárja ki. Az intenció meghatározásai tehát a jelentőségteljesként felfogott totális szituáció összes külső vagy belső tényezőjéből kell származzanak, nem nélkülözhetik e szignifikancia totalitását. S ennek csak kis részét tudjuk adott pillanatban érzékelni, cselekvésben vagy beszámolóban részletezni, ezért a jelentés és a szignifikancia legnagyobb része implicit. Beszédintencióban például az egyenként nem megválasztott szavak egész sorairól sem tudunk addig, míg ki nem mondtuk őket. A pillanatnyilag adott intencióba takart szavak olyan természetes rendben bukkannak elő, amely szintén el van fedve.

A cselekvés két szempontoldala Bohm szerint jelentés és intenció elválaszthatatlan viszonya. A jelentések intencióba takaródnak, az intenció cselekvésbe burkolódik, a cselekvésnek pedig szignifikációja, azaz értelme lesz, s így kialakul egy köráram. Így intencionálnak csak igen korlátozott mértékben lehet tudatosan megválasztott, hiszen a mélyebb intencionálnak nyújtó totális szignifikancia általában nincs tudatosan ellenőrizve. Intencionálnak azonban önreflexíve megfigyelt cselekedeteinkből felfedezhetjük, amelyeknek aztán akaratlan következményei még jobban feltárják, hogy mi van a valóságban hallgatólagosan beleértve, azaz implikálva abban, amit valaki elgondol. S az intenció elképzelt várható következményeivel együtt könnyebben meggyőz bárkit arról, hogy kövesse-e még. Az intenció azáltal változik meg, hogy implikációinak egyre teljesebb jelentését fogják fel, s e percepció is benne foglaltatik jelentés és intenció általános viszonyában. E percepció pedig nem a dologra, hanem a jelentésére vonatkozik, ami azután a megfelelő szándékot és tevékenységet kifejleszti. Ez az intencionális tevékenység teszi lehetővé a tanulás és felfedezés véget nem érő folyamatát. A gyerek megtanulja képzeletben megjelenítve felderíteni azt, amin nincs jelen az érzéki percepcióban. A képzelet a tárgy megjelenésének belső utánczását nyújtja, sőt különböző képzeletbeli nézőpontból is képes láttatni azt és a valósággal összevetve ellenőrizni, valamint az elmebeli képet összehasonlítja hasonló tárgyakról való tudásával is. A kimenő fizikai cselekvés és a bejövő fizikai érzékelés relatív függetlenségét a tapasztalat mentális oldalának, a belső szómaszignifikáns és jelszomatikus tevékenységnek véget nem érő kiterjedése okozza.

A folyamatot Bohm az implikált rendszer fogalmaiban tárgyalja tovább. A jelentésszintek szerinte beburkolják egymást és szignifikánsan hatnak egymásra, így a jelentés állandóan kiterjed és aktualizálódik, sohasem teljes vagy rögzített. A percepció határai homályosak, változnak, s az intenció is állandóan hozzáigazodik. Az ilyen határok végtelenül kiterjedhetnek az új jelentések percepciójával, s ott még mindig nem lesz harmónia az e jelenségekre alapozott intencionálnak és azok tényleges következményei között, mely harmóniát az újabb jelentések percepciója megszüntethet, egyúttal új határokat eredményezve. Vagyis a jelentés képes örökkön-örökké elvontabb és átfogóbb szintekre kiterjedni a feltárttól az implikáltig mozogva. A friss percepció teszi ezt lehetővé a rövidtávú memória segítségével, mely nem tart meg rögzített tartalmat, szemben a hosszútávúval, mely stabil minőségeket őriz, amik szintén módosulhatnak a tényleges tapasztalat jelentésváltozásával. A hosszútávú memória, a tudatosság nagyobbik tényezője azonban képes alapvetően átalakítani saját struktúráját, s emiatt alkalmazkodási kapacitása még új helyzetekben is korlátozott. Hiszen az új jelentés elvileg végtelen belső elvonási folyamat, aminek határa a valóság legalsó szintje lehet. Például a modern fizikában az elemi részecskék vagy alapvető mezők készlete lehetne ilyen, s akkor a

jelentések is egyértelműek lennének, hiszen a legalsó szint dolgai nem függenének attól, amit számunkra jelentenek.

A tudásunk azonban nem enged meg ilyen legalsó szinteket, hangsúlyozza Bohm, mégha sokan hisznek is benne. Niels Bohrra hivatkozik, aki a kvantumelmélet fogalmait nem újakként képzelte el, hanem a klasszikus elmélet fogalmaihoz képest bizonytalanokként, kétértelműekként. Mindezt a matematikából véve, mely sikeresen leírva az anyag kvantumtulajdonságait, predikcióit csupán hasonló mérések statisztikai összegzésére vonatkoztatja, de képtelen a mérésen belüli folyamat egyértelmű leírására. Hiszen az egyes mérések kísérleti feltételek egész sorával állnak kapcsolatban, melyekre a matematikai egyenletek nem vonatkoznak. Ezek csupán bizonytalan és kontextusfüggő jelentést adnak a mérésben megalapozott jelentésnek. Így a fizikában nincs a jelenségeken túli kontextusfüggetlen legalsó valóságsszint. De Bohm szerint a jelentés egész tartománya is alá van rendelve a tartalom és a kontextus megkülönböztetésének, a szóma és a szignifikancia, valamint az elvont és a kézzelfogható közötti megkülönböztetéshez hasonlatosan. Ez a két aspektus implicite minden átfogó szituációjelentést kutató vizsgálatban benne van. Amint minden szó is más szavakkal kielégített kontextusban definiálható, mialatt a többi szó a szavak szélesebb összefüggéseitől függ, ahol viszont előfordulhatnak általunk már definiált eredeti szavak. Minden kontextus pedig szélesebb kontextusokba tartozván végtelen összefüggés részese, amitől szignifikanciája függ.

Bár szerinte Bohr kvantumelméleti interpretációja konzisztens, Bohm elégtelennek találja, hogy csak a fizikai mérések jelenségeinek terminusaiban beszélhetünk róla. Ezért implikált rendszert javasol, melynek fogalmaiban olyan alternatív interpretáció lehetséges, mely az alapul szolgáló jelenségeknek mélyebb realitást tulajdonít, ami nem mechanikus, hanem implikált, s kibontott struktúrájú és működésű. A totális implikált rendszer alegészeket határoz meg, melyeket ha elvonunk belőle, relatív autonómiával és kontextusfüggő tevékenységgel rendelkeznek. Az összefüggés változtatásával viselkedésük is változik, egészen elvonhatóságuk megszűntéig. Bohmnak mindenesetre nincs szüksége mérőapparátusra, s implikált rendszere a jelentéssel analóggként az elvont szintek organizációja által létrehozza a kézzelfoghatóbb szinteket. Az elvont implikált rendszer működése a jelszomatikus viszonyra hasonlít, s a jelentéshez hasonló fogalomként kiterjeszhető az egész univerzumra. Az univerzum minden tulajdonsága kontextusfüggő, s a kézzelfoghatóbb tulajdonságok szignifikánsan függenek az elvontabb aspektusoktól. Mivel ez mentális és fizikai értelemben is igaz, hangsúlyozza Bohm, mindent, magunkat is általánosított jelentésváltozatként kell felfognunk. Így a természet és az elme egy szómaszignifikánsan és jelszomatikusan kiterjesztett alapvetően teljes folyamaton osztozik, melyben anyag és tudat nincs abszolút módon elválasztva.⁵³² Az általánosított szóma és szignifikancia tehát az egész valóságmező egyetemes, de relatív megkülönböztetése. Az anyag egyszerűen a szomatikus tényezőre, míg a tudat a szignifikanciáéra tett hangsúly, mert mindig nagyobb elvontságra jutunk, akár a mentális, akár a fizikai oldalba hatolunk egyre mélyebben. Bohm szerint feltehető, hogy a lét egészének fundamentumán végtelen mélységekben a két oldal végül találkozik.

A valóságnak viszont szerinte nincs legalsó szintje, mint láttuk, mert minden szint szükségszerűen mélyebb szintektől függ, s így kérdéses az anyagi struktúrák belső jelentése is. Hasonló ehhez a Bohm által megvizsgált viszony az információ és jelentése között. Az információcikknek csak szélesebb kontextusban van jelentése, mondja, ahonnét az információ szignifikanciája ered. Szerinte a számítógépek esetében az információnak objektív szignifikanciája van, ez az információszignifikancia, melyben az információ sajátos, a

⁵³² A szómaszignifikancia folyamata teszi lehetővé a részecskék komplementaritását az őket mérő-létrehozó szerkezet, a gyorsító jellegzetességeivel.

szilíciumszelet-állományi állapotokra alapozott szomatikus nyelv, mely objektíven, emberi beavatkozás nélkül tud tevékenykedni a számítógépprogram részeként. Ennek magyarázatára Bohm Gregory Batteson meghatározását említi: Az információ különbséget tevő különbség. Az anyag vizsgálatában is állandóan találkozunk különbséget tevő különbséggel, mondja Bohm, s hozzáteszi, hogy ilyen esetekben az információ objektíven ténykedő általánosított intencióként funkcionál. Továbbá a természet olyan törvényrendszer, amelyben a korábbi körülmények különbségei szükségszerűen megfelelnek a későbbiek különbségeinek, s az anyagnak beépített intenciója van, hogy általános szabályok, mozgástörvények szerint mozogjon. Az anyag ezen intencióstruktúrája Bohm szerint elvontabb ugyan, de hasonló a számítógépéhez. A mozgástörvények általánosult jelentésformák, míg a számítógépek az objektív szómaszignifikancia példái.

Hogy a modern fizika alapvetően tartalmazza az egyetemes szómaszignifikáns és jelszomatikus tevékenységet, azt Bohm a szimmetrikus és nem szimmetrikus matematikai mátrixok arra való alkalmasságával bizonyítja, hogy kifejezzék az anyag kvantumelméleti létállapotát, átalakulási és mozgástörvényét. Szerinte a mátrixhasználat tipikusan azt formulálja meg matematikailag, amit az implikált rendszer jelent. Így ez utóbbi lesz a leírás általános módja, mely lefedi az emberi tudatosság eredményeit, a számítógép tevékenységét s az e tudatosságon túl működő természetet is. A szómaszignifikáns és jelszomatikus általánosítással kezelt természet egyetemes áramlásában Bohm bárhol képes intellektuális metszés által a szóma és szignifikancia kettősségét kialakítani. Az új és új metszetek aztán újbóli áramlásokat keltenek a végletek között, ám Bohm szerint már az embert is megelőzően létezett ez az áramlás, igaz az ember fellépése radikálisan megváltoztatta. Mert az ember végtelen elvontságokra képes, s a természetben bennefoglaltatva potenciálisan fizikailag és szellemileg is korlátlanra lehet, míg a gép ily végtelen fejlődése megkövetelné az ember segítségét.

Bohm rámutat, hogy ezek a fogalmak körülölelik az anyag külső és az elme belső univerzumát. S a Bohm-féle implikált rendszer szempontjából a két alapvető aspektus, az energia és az anyag el van telve a harmadik aspektussal, a szignifikanciával, mely formát ad a tevékenységüknek és az ebből keletkező anyagnak. És az energia körülöleli az anyagot és a jelentést, mialatt az anyag az energiával és a jelentéssel teszi ugyanezt. A jelentés is körülöleli a másik kettőt, az anyagot is és az energiát is. Tehát minden alapfogalom körbeöleli a másik kettőt, s e változás során nyeri el az egész fogalom az egységét. Háromtagú szimetriájuk azonban nem teljes, mert az anyag, energia és jelentés közti különbségek nyilván maguk is jelentésbe burkolóznak. Vagyis a jelentés totális mezője így körbeöleli saját magát, és megszületik a jelentés jelentése. Az energia energiája vagy az anyag anyaga viszont ilyen mód nem létezik. A jelentésmező mint egész önmagára utal, olyan intelligencia alapjaként, mely képes felfogni az egészet, beleértve önmagát. Így az univerzum is vonatkozhat önmagára, s a jelentés az objektív univerzum saját része, s ezért megnyílik az út az egésznek mint önmagára vonatkozóan a megértése számára önmagának való jelentésén keresztül.

Persze itt a szóma aspektusa elválaszthatatlan a szignifikanciától, hangsúlyozza Bohm, amint az elménkben létező jelentések is szomatikus struktúránk totalitásától. Ez utóbbi vagyunk mi magunk a bennünk működő jelentések totális sorozatától függve, melyek viszont többségükben a társadalomból mint egészből származnak. Mindenki saját különleges vegyülékét a társadalom számára elérhető általános keverékből veszi. E relatíve másodlagos módon minden személy különbözik egymástól a földön, alkotó alapját tekintve azonban az emberiség egésze alapvetően hasonló. A jelentések az alkalmazással, az emberek cselekvésével változnak, s az ember képes felfogni őket. A régi jelentésen belüli ellentmondásokat feloldó új jelentés behatol a személyes intenciókba és intencióváltoztatással megszünteti a képzeletben megjelenített és a szándékolt cselekvés közti különbséget. Gyakran röpke pillanat alatt új,

koherens jelentésegész alakul ki, melyen belül a régi jelentések saját kontextusukon belülre korlátozott értékkel bírnak. Az új jelentés kifejtése alkotótevékenység, hozzájárulás a valósághoz, s az emberek új jelentésfelfogása a teljes valóságot megváltoztatja.

A valóság így sose lehet teljes, hangsúlyozza Bohm, mert a jelentés valóságtól való eltérése pszichológiai és társadalmi változást okoz. Az akarat tartalma és a felfogott lehetőségek tartalma, azaz a belső és a külső tapasztalat különbsége jelszomatikus következményként hozza a változást a totális szituáció jelentésében. S a világ jelenthet konfliktusban álló szétszakadt mechanikus részeket, melyek egyike az ember, s jelentések sokaságából álló egységes egészt is, melyben a jelentések teljesek és harmonikusok lehetnek, illetve nem ilyenek. Utóbbi esetben folyik azon új jelentések végtelen alkotó felfogása, melyek tágabban és harmonikusabban veszik körbe a régebbi egészeket, átalakítva a teljes valóságot. Tehát civilizációnk nem szenvedhet a sokaktól kifogásolt jelentés-, azaz értékhiányban, jelenti ki Bohm, mégha az emberek érzik is az élet jelentésnélküliségét, hiszen semmi sem lehet teljesen jelentésmentes, mert az általánosított szómaszignifikancia az élet egészére érvényes, azaz minden dolog önmaga totális jelentése. Bohm szerint a jelentésnélküliség egyszerűen a nem adekvát jelentésre utal, mely mechanikus és erőltetett, ezért értéktelen. Az ilyen mechanikus jelentések a hosszútávú memóriákban szigorúan változatlanok, képtelenek az újat alkotó percepciókban résztvenni. A nagyértékűnek érzett új jelentés felkelti az életmód megújításához szükséges energiát, míg a mechanikus jelentés gyengíti azt és besuvasztja az embereket. A jelentés tehát a Bohm-féle életjátékban alapvető szereppel bír.

A kozmoszra Bohm által kiterjesztett szómaszignifikanciában a kozmosz objektív jelentés szerint van elrendezve, mint szintén láttuk már, s az új jelentések ebben az átfogó rendszerben jelentkeznek. Így a kozmosz intencionában és tevékenységünkben annak eredménye, amit számunkra jelent, ránk tett hatása pedig annak jelszomatikus válasza, amit mi jelentünk számára. Az alrészek jelentéseinek kölcsönös kiigazításával és az új részek percepciójával az univerzum teljes harmóniára törekszik, ami az általunk már részben felismert természettörvények hatalmas rendszerében tárul elénk. E harmónia azonban nem lehet teljes az embriség állandó jelentésalkotási folyamata ellenére sem.

Az ember tehát Bohm összegzésében potenciálisan végtelen: véges, amikor véges szignifikancia uralkodik tudatosságán, és végtelen, amikor új jelentést alkot az emberiség számára. A végtelenre nyitott eme kreatív tevékenységben nem különül el a tevékenység véges tartománya és mindennek végső végtelen forrása. Minden elgondolható e végtelennek az aspektusa, olyan jelenségforma, mely a valóságégesz természetét segít feltárni. Korrekt jelenség, ha a formájából kiáramló jelszomatikus tevékenység koherens és harmonikus kapcsolatra vezet vele, s ha nem, további percepcióval a jelenségek korrektté tehetők. Ám Bohm figyelmeztet, hogy a jelenséget nem szoktuk a gondolat mintájára igaznak vagy hamisnak tartani, hanem arra korlátozzuk, ami jelen van az érzetekben. De Bohm számára a gondolatok is jelenségek, melyek a dolgok lényegére, azaz alapvető természetére vonatkoznak. Mivel azonban ez is végtelenből eredő véges forma, nem lehet alapvető, s így minden jelenség lesz: a szóma, a szignifikancia, az anyag, az energia és a jelentés is. S mivel csak jelenségek által lehet az őket alapozó valóságról valamit is mondani, Bohm alapján ismerhetetlen valóságot kénytelen szómaszignifikanciával közelíteni.⁵³³

⁵³³ A DNS és a gének is felfoghatók a szómaszignifikancia elemeinek, nemcsak a tudatosság elemei, azaz a géntérképünk megfejtése inkább a magyarázat a gének okozta automatikus működésre. Így a tudatot is lehetne vizsgálni és a genom mintájára egyfajta epiztemont kialakítani, elkülöníteni a cselekvésből, érzelmi kitérésekből visszakövetkeztetve, illetve magyarázatot adva az eredeti propozíciós formára.